

A. 4813

Dr. Wēske

* Saulud *

Šudsa Ianliku

järele jäänud paberitešt kofku kogunud

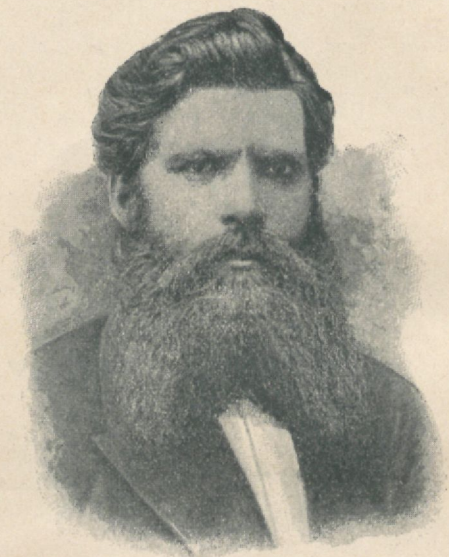
W. Wēske.

Wifjandis, 1899.

W. Döllasepp'a raamatukaupluse kulus.

A. 4813.

Dr. M. Weske.

Dr. Weske Laulud.

Õndsä lauliku

järele jäänud paberiteft kofku kogunud

M. Weske.

Wiljandis.

A. Tõllafep'ä raamatukauplufe kütul.

1899.

Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 18 марта 1898 г.

Trükitud R. Mattiesen'i trükitojas, Surjewis.

Dr. M. Weske mälestuseks.

h kallis mees, kes käisid okasrada
Su waesest hällist kunni hauani,
Kui soojalt tuksus sinu Eesti süda
Su rahwa wasta rinnas alati.

Su rahwa kasuks suutsid kannatada
Sa puudust, häda, pealekäimistki,
Kui tõe jünger tahtsid edendada
Ta kullast keelt ja teadust surmani.

Ja weel su kannel, kuis ses kuldakeeles
Ta kiidab priiust, armu isamaal' —
Oh seisaks see meil kustumata meeles!

Su kalmult, isa, ärkab sama kannel
Weel korraaks hüüdma sinu rahwa raal:
Oh kuulgu seda lapsed õndsas õnnel!

M. S.

I. Keisri laulud.

1.

Jumal, keisrit kaitse ja!
Walitseja, wägew ja,
Walitse auuks meil',
Warjaks meil'!
Walitse waenlastel'
Hirmuks, usklik keiser!
Jumal, keisrit kaitse ja!

2.

Kiitus sull', kõrgus sull', keiser ja,
Jumalast kingitud kaitseja!
Su õigus ja wõimus meil kasugu,
Su kaitsejäl rahwas ta kosugu!
Kiitus sull', kõrgus sull', keiser ja,
Jumalast kingitud kaitseja!
Kõik wallad sull' wastu nüüd hõiskawad,
Su õigust ja seadust nad ihtawad!
Kiitus sull', kõrgus sull', keiser ja,
Jumalast kingitud kaitseja!
Kõik külad, su kohtuid nad kiidawad,
Kõik talud, su kohtuid nad tahawad.

Kiitus sull', kõrgus sull', keiser ja,
Jumalast kingitud kaitseja!
Oh keiserlik digus, ju ilmu ja!
Kõik rahwas sind teretab rõõmuga.

Kiitus sull', kõrgus sull', keiser ja!
Jumalast kingitud kaitseja!
Me isa, oh kaua meil' ela ja,
Su keiserlik sugu, ka õitsku ta!

3.

Müüd kõla lõwaste,
Paul, kõla keisrile,
Me kaitsejal!
Tema kui kottas seal
Põhjamaa piiridelt
Kõrgetelt kaljudelt
Meid kaitsemas.

Kui kullid liusavad
Ja meid nad lijuvad,
Siis peagi
Tiimu ta lehwitab,
Kullid kõik kaugel' aab,
Ahwardes hirmutab
Kõik waenlased.

Sest aast, kui kaitseja
Ta meil', sest ajast ka
Meil rahupõlw:
Enam ei jõodeta
Meie maad werega,
Wägew meil warjaja
Suur keiser on.

Me aga tahame
Sell' armsa keisrile
Truud olla tõesti!
Temale tänuks ja,
Temale auuks ka
Südamepõhjasta,
Müüd kõla, laul!

4.

Wabadus, oh wabadus ja,
Wabadus, mu kuldane!
Wabadus, ja wahwa kottas,
Looja hele koiduke!

Wabadus, ja kuldne päike,
Kuu ja taewa selgusel!
Wabadus, ja tähti kuldne
Jumalikul kõrgusel!

Kas ja meile, taewa anne,
Lasksid maha lastega?
Eht kas unes näen uudist
Jämaale ilmuma?

Wõi kas palawamad palwed
Kõrgemale kanneti?
Ammuaegsed õhhamised
Keisril' kuulda anneti?

Küllap, helde Riigiisa,
Glust, olust aru said!
Küll wist nägid hädaohtu,
Ardaid filmapiisaraid.

Soolt ei kannud sina wähe!
Andku Jumal terwist sull!
Sõna ilmus, ime sündis:
Õnneaeg sai õnnetul'.

Jumal kaitsegu sind, kallis!
Hüüan filmametega!
Waewalt saadud kopikuga
Püha kotta tõttan ma!

Sinna püha pildi ette
Palawama palwega
Sinu eest, me päästja päike,
Panen küünla põlema.

Ja me helde Riigiema,
Kõige keisrikõja eest
Leegib wahatulukene,
Tõuseb palwe südamest.

Südamel on suur nüüd püha,
Püha kõigel' Wenemaal,
Taewasgi nüüd näitse püha,
Rõõmu näha taewa all:

Tähtedel nüüd selgem sära,
Päikse paiste palawam.
Endised ei enam ajad!
Südamel nüüd elusam.

Wabadust ja Riigiisa
Laskem lausa elada!
Tänul teda terwitagem,
Hüüdkem hulgani hurraa!

(Wene keelest.)

II. Ilamaa laulud.

5.

Kas tunned maad, mis Peipsi rannast
Käib Lääne mere rannale,
Ja Munamäe metsalt, murult
Käib lahke Soome lahele?
See on see maa, kus minu häll
Kord kiitus ja mu isadell
Sest laulgem nüüd ja ikka ka:
See ilus maa on minu kodumaa!

Siin teretawad metsa ladwad
Nii lahkelt järwi, rohumaid.
Siin taewa wihmal oras wõsub
Ja päike paistab wilja päid.
See on see maa, kus minu häll
Kord kiitus ja mu isadell.
Sest laulgem nüüd ja ikka ka:
See ilus maa on minu kodumaa!

Siin kasvab Cesti meeste sugu
Ja sammub wabadusele.
Siin kasvab priskelt Cesti neiu
Ja sirgub Cesti mehele.
See on see maa, kus minu häll
Kord kiitus ja mu isadell.
Sest laulgem nüüd ja ikka ka:
See ilus maa on minu kodumaa!

Siin tõstab rahvas põllu rammu
Ja matab endist wiletsust;
Siin püüab rahvas waimu walgust
Ja wõidab wõimsalt pimedust.
Oh tõutagem südamest,
Me mehed olla igawest!
Ja laulgem nüüd ja lõpmata:
Ea kosu, kaswa, kallid kodumaa!

6.

Kadunud lumi ja räitsak ja rahe,
Kattunud jõgede, järwede jääd.
Päikene särab ja tuuleke mahe,
Oras ja rohi ju tõstawat pead.

Haljaks ju lähewad pihlaka urwad,
Haljaks ju paju ja leppade puu.
Rõõmsaks ju lähewadgi kuusikud, kurwad,
Lahkeste laulab ju lindude suu.

Kadunud, kattunud orjuse ahel,
Teda ei tau enam targemgi sepp.
Rahwast, kes rabeles furmasuu wahel,
Enam ei ehmata kühjaste lepp.

Kadunud endine orjuse tegu;
Wabadus wõitis, oh tõsta ja pead,
Rahwas, ja kanta ka orjuse nägu!
Tegu ja süda, need olgu sul head!

7.

Minge üles mägedelle,
Tuule õrna õhule!
Waatke alla oru põhja,
Üle lille hiilguse!
Waatke, kudas oja keerleb
Läbi luha läikiwa!
Ja siis hüütke alla orgu:
Ilus oled, isamaa!

Waatke, metsad pilwe poole
Tõstwad latwu uhkuses!
Kuulge, kudas kaarik kahab
Lehkawates lehtedes!
Waatke, jõed, järwed läikwad
Metsas wirwendusega!
Ja siis hüütke hõiskdes metsa:
Ilus oled, isamaa!

Waatke, rohke rukis hällib
Uhke nurme nõlwadel!
Tõu wili tõutab anda
Rohket saaki sügisel!
Wiljapuude okste otsas
Hiilgwad anded iluga!
Ja siis hüütke üle nurme:
Ilus oled isamaa!

Waatke karja lustipidu
Leherikkas lepitus!
Kuulge karja laste laulu
Wastu helkjas wõsikus!
Waatke kudas kõrgel mõlwi
Taewas helgib siniga!
Ja siis hüütke taewa poole:
Ilus oled, isamaa!

Minu isa ütles mulle:
 „Prii on jälle meie maa,
 Prii on jälle meie rahwas,
 Armas poeg, sest rõõmusta!”

„Kudas priius meile tuli,
 Ütle, isa, minule?”
 Isa ütles: „Priius tuli
 Kui see koidu tähele.”

„Priius hakkas meile paistma
 Kui see kume wara koit.
 Priius hakkas helendama
 Kui see lõffew koidu loit.”

„Priius tõusis kui see päike
 Koidu kuldse kaisu seest.
 Orja põli puges ära
 Kui see udu päikse eest.”

Mina uuest' isalt nõudsin:
 „Kas meist priius jälle laub?”
 Isa kostis: „Ei ta lau;
 Priius tõuseb, orjus maub.”

„Wõiwad ohjad jõe hoida
 Kui ta kolab kewadel?
 Kes võib priiust paelu panna,
 Kui ta paisub paistusel?”

„Kes võib meie metsal' hüüda,
 Kui on käes kewade:
 Kaasik, ära aja kasu,
 Lepik, ära lehitse!”

Kes võib orasele hüüda:
 Ära wõrsu, wõsu ja!
 Kes võib haljal aasal üelda:
 Ära hakka õitsema!

„Kes võib tõusjal päewal' hüüda:
 Beere jälle tagasi!
 Teda pilw küll warjab wahel,
 Aga päew on ometi.”

„Aleksander andis käsku:
 „Priius, paista Gesti maal!”
 Priius Gesti maal nüüd paistab —
 Jäägu paistma igal a'al.”

Mu kodune tare sind teretan ma,
 Sind kuldase kasupõlwe talu!
 Sind teretan jõgi ja wirwendaw järw,
 Kus enne kasupõlwel püüdsin kalu!

Teid, wõsad ja wainud, teretan ma,
 Kus enne ma hoollast hoidsin karju!
 Teid teretan, kallas ja palu ja kink,
 Kus noorel põlwel noppisin ma marju!

Nüüd kaasik ja kuusik, teid teretan ma,
 Kus enne ma lustil laulda wõisin!
 Sind teretan, tammik, sind lepike jalk,
 Kus enne poisil põlwel ditsel käisin!

Teid nõlwakad nurmed nüüd teretan ma,
 Kus enne ma kündsin kärmamasti!
 Sind teretan, rohune, lillene käär,
 Kus hobekastes niitsin usinasti!

10.

Oh kodumägi, waikne pais,
 Kus hällib hämarus,
 Su poole käib mu mõttekäik,
 Su poole igatsus!

Oh kodulaul, ja armuheal,
 Oh hüüd, ja hingeseel!
 Kuis kõlad seal mu mäe peal!
 Oh kuuleksin sind veel!

Ja metsaäärne kodujärv,
 Sa jelge, sinine:
 Mil kannab jälle kiikuv parv
 Mind sinu laentele?

Mii laulan siis kui kastetilk
 End suitu suseutab
 Ja piirarast mul waatepilk,
 Su muret musutab.

11.

Oh Wiljandi, oh Wiljandi,
 Sa ilus Gesti linn!
 Su mulda muiste mateti
 Küll mõnda Gesti meest.

Ja Waluoja wiinud on
 Su järwe laenele
 Küll mõnda meest, kell rinnus haaw,
 Kes wahwast wõidelnud,

Kes kaitfis Gesti wabadust,
 Kes kaitfis isamaad,
 Ja tema kõrwal ujub ka
 Ta langend waenlane.

Alt waatab hele järwe pind
 Su waremetele
 Ja nutab paistwail piirarail
 Su endist iludust.

Ta ohkab päewal, ohkab ööl:
 Oh kallid Gesti kants,
 Kuis oled kullund, lagunud,
 Kus on su uhtus jäänd?

Küll mõni mees su muru all,
 Kes sündind Sakalas,
 Kes isamaa eest wõidelnud,
 On surma suitunud.

Oh ära kaeba, kallid järw,
 Oh ära nuta ja:
 Ju wabadus on wõidu saand,
 Uus põli Sakalas.

Küll kaebab mõni Gestimäes
 Ja nutab kantsi peal,
 Kui endist aega mõtleb ta
 Ja endist wiletsust.

Siis aga waatab kaugele
 Ja hüüab hõisates:
 „Waat, jälle ärkand Gestimäe,
 Oh õitse, Sakala!”

12.

Päike hakkab paistma
 Selgest, soojaste
 Ajab udu ära
 Ille orgude.

Jffa enam näha
Taewas sinine,
Pilwed läewad paffu
üle latwade.

Kuused, kased, waatwad
Priiste taewa pool,
Kaunist kasu annab
Meile päikse hool.

Üle nurme hällib
Kukki õitsme tolm,
Selle laenil laulab
Lõofeste pulm.

Raste tilgul kaswab
Rõõmfaste nüüd roht.
Elu rõõmu näitab
Üles iga koht.

Gesti rahwa priius,
Nii kui päike ja
Oled ärkand üles:
Paista wäega!

Orjapõlwe pilwi
Ära häwita!
Küll siis rahwas kosub,
Kui ta mets ja maa.

13.

Priius, priius, püha priius,
Sull' nüüd kõlab minu keel,
Sull' suu hõiskab rõõmu, tänu,
Kellest täis mu süda, meel.

Meie maa, ja püha priius,
Oled hoopis uueks loond,
Uuest õnne, uueks elu
Oled sina meile toond.

Meie maa ja wabaks tegid,
Priist ta päikse paistele,
Wihma, kaste kosutuseks
Andsid õnneks uueste.

Gesti wäljad wilja kandma
Lõid ja ühti Gesti lajel',
Uued aiad seadsid sina
Elukohtaks õigetel'.

Baljad tingud, mäed ja kõrbed
Lõid ja ümber metjamaaks,
Kasul kaswab, aga mitte
Ei ta kaswa nuhtlejaks.

Härja huil nüüd metsas rõõmsam
Karja hulgal' suuremal',
Katsju priist ja uhkest hirnub
Prii ja uhke mehe all.

Priius, sina meie maale
Uued hooned ehitid:
Kõla keskel' kenad koolid,
Priius, sina walmistid.

Ei ka enam mõisa põllul
Teeni meie tahtmata,
Ei ka enam mõisa wälju
Wäeta were, higiga.

Rodus meie oma põldu
Oma kasuks harime:
Kõik nüüd teine teise ligi,
Oma ligi lapjute.

Priiste meie kuusil kaswab,
Kaaſil kaswab wabaste,
Priiste laenetawad järwed,
Jõed läbi luhtade.

Koha, laul, ka kui need kuused,
Kaha priist, kui kaaſikud,
Jookſe priist, kui meie jõed,
Laul, priis keeles sünnitud.

Kõla, laul, ja priiusele
Südamest priist alati,
Hirmuta, meilt orjus täna,
Waimu orjus koguni!

14.

Priius, sulle tahan laulda,
Priius, sind ma tänada,
Priius, Cesti elu peastja,
Cesti sugu kaitseja.

Sa kui kufelaul, oh priius,
Pimedal ööl kõlastid,
Panid kurdad waimud kartma,
Cesti rahwa piinajad.

Priius, sa kui päike ise
Paistſid Cesti rahwale,
Orjapõlwe pimed pilwed
Laotastid laiale.

Priius, sa kui koidupuna,
Armsam ootus kõigile,
Läitſid läbi udupilwe,
Onne, walgust lubades.

Priius, sa, kui päike kastet,
Cesti filmapiſarad
Kuiwataſid ligelt laugelt,
Onne, walgust walades.

Sa kui lõunatuul, oh priius,
Läitſid külma talise,
Lume, halla, kahu, härma,
Tõid meil' uue kewade!

Priius üle kõige, kõige
Meie sind nüüd täname:
Andku Jumal meile jõudu,
Et su läbi kosume!

15.

Saagu priius!" öeldi ütsford
Põhja piiril waljuste.
"Saagu priius," kästi ruttu,
"Peastjaks Cesti sugule!"

Priius, sina wägew sõna,
Idia wäest wägewam:
Tulid ruttu tuule tiimul,
Tõitſid tormi tiiwadel;

Jõudſid Cesti wangikotta,
Lõhkſid pihuks ahelad,
Purustastid müürid maha,
Walgele meid jälle tõid!

Wangiwahid ehmatastid,
Wõbitſid ja wäritſid:
Pidid jätma piina, kaisu,
Wõitſid uusi ametid.

Priius, ja meid ülendafid,
Tõstfid üles tähte pool:
Ilma sinuta meil oles
Südames siin furma nool!

16.

Sa wana, ja priske, mu põline maa,
Sa ilus, ja armas, ja lahke, wainne!
Oh tere, ja armsam, ja lõbusam maa,
Su metsad, aasad, nurmed, taewas, päike!

Sa muiste ju olid me kodune maa,
Sind ammu mu rahwas hüüdis auuga!
Mis muiste, see oled weel tänagi ja:
Mu põhja mulda tehke mulle hauda!

17.

Waigistage kõne kõnu,
Kuulge tõstet laulu nüüd!
Kuulge, sõbrad, tõe sõnu,
Mehed, tõe laulu mõnu,
Kõla wastu, koori hüüd.

Meie armsal' isamaale
Lauka laulu kõlage!
Isamaa, ja helde, püha,
Kuule meie palwe iha:
Meid ja hoidjaks!

Pühitse meid, üliarmas,
Ikka hoidma Gesti meelt!
Hoidma wabaduse idu,
Parandama Gesti pidu,
Kosutama Gesti keelt!

Löögem, wennad, käed kokku,
Tõsttem filmad taewa pool:
Isamaa, find armastama,
Gesti elu ülendma,
Olgu ikka meie hool!

Raugele sa, hää!, nüüd kõla
Ule kõige isamaa!
Arata kõik Gesti jugu
Kuulma meie laulu lugu!
Igatihte arata!

18.

(C. K. Jakobsoni haud.)

Wändra jõe haljal kaldal
Kerrib künkas puude all,
Siinwa sõmer teda matab,
Haljas muru teda katab,
Keda leinab Gestimaa.

Rändaja seal filmaweega
Raebab künka ääresja:
„Oh, miks lahkusid ja ära,
Oh, miks läksid meilt nii wara!
Poolal jätsid Gesti töö!“

Leske kaebab pisar palgil,
Langeb künka najale:
„Kodus laste nutu kisa:
„Kunas tuleb koju isa,
„Wõtab Linda põlwele?““

„Mil siis jõuab koju kaasa,
Lapsi hüüdma naerule?
Tule koju armastaja!
Poolesli on jäänund maja,
Lest ja lapsed warjuta!“

Kuula, ladmullt waike fahin
Hüüab hilju: „Kändaja!
Heldest ehita mu maja,
Waigista sa nutu kaja
Edenda mu Gesti tööd!“

Wastu kostab kahinale
Kõik see Gesti mets ja maa
„Heldest ehita mu maja,
Waigista sa nutu kaja,
Edenda mu Gesti tööd“.

III. Looduse laulud.

—*—
19.

Si nüüd nurmed õhka enam
Kurja jää ja lume all;
Haljas oras noorem, tenam
Urland põllul loffawal
Urka üles, meel ja süda,
Mja üles rõõmu ida!

Ei nüüd enam räitsak raske
Metsa puid mõi painuta.
Waata Gesti kallist kaske,
Nooris lehtis kõigub ta!
Urka üles, meel ja süda!
Wõsu, wagaduse ida!

Ei nüüd enam jää ei kata
Jõe ega järve ka:
Järve pind on pidamata,
Jõe jook on kõiteta.
Priius, kes sa peasnud lahti,
Wõta mõimu ja saa mahti!

Kes mõib wete jooksu feelda,
Kui ta kolab kewadel?
Haljendamal' metsal' õelda:
Olgu ots su mõrsmisel!
Kes mõib hoida neid küll kinni?
Kes mõib ärkand priiust pinni?

Olge wahwad, Gesti mehed,
Priiuse eest mõidelge!
Juhatagu õnnetähed
Priiust iga talusse!
Jää ja wapraks, Gesti süda,
Kosju Gesti õnne ida!

20.

Elberheinad õitswad orus,
Kullerkupud koppelis,
Punalilled pajustikus
Sinililled siin ja seal:
Gesti neiu nooreke,
Majasamalt õitses ja!

Õitse, laula, õnne soowin,
Mmu peidupaigast wälja:
Kuju muistsed kallid korned,
Muistist priiust, muistsed laulud,
Uue aja kangasse!
Oma rahwast auusta,
Gesti elu uuenda!

21.

Hõiska, laul, maailma loojal',
Hõiska iga elu toojal'
Tema pani päikse paistma,
Taewa sinivõlwi seinal
Lõi ta ehaheli helkma
Taewa võlwi weeredele.
Tema lõi ka neiu nõi,
Neiu õrna palge puna.

Hõiska laul maailma loojal',
Hõiska iga elu toojal'
Taewa sinise ta tegi,
Mere sügawa ja selge,
Linaõied nurme nõlwal,
Sinililled luha süles.
Tema lõi ka neiu filmad,
Neiu filmad sinisemad.

Hõiska laul maailma loojal',
Hõiska iga elu toojal'
Ta lõi kase kingu külge,
Emalepa järwe ääre,
Priste rohu jõe juure.
Tema lõi ka neiu juuksed,
Neiu kasu, sirge kauni.

22.

Kiigu, kiigu, mu paadike!
Kiigu, kiigu laenetel hellaste!
Hellaste ehab ka amarik,
Tähtede ilu nii imelik.
Kiigu, kiigu, mu paadike!
Kiigu, laenetel hellaste!

Kiigu, liigu, mu paadife!
Wõfad liikwad, hälliwad hellaste;
Hellaste ämarit ära kaub,
Hellaste udu ka tõuseb, waub.
Kiigu, hellast', mu paadife,
Wõfad hälliwad hellaste.

Kiigu hellast', mu paadife!
Rutis hällib, kallub ka hellaste;
Hellaste neiu nüüd laulab ka
Dodates armukest tulema.
Kiigu hellast', mu paadife!
Rutis hällib ka hellaste.

23.

Kõla, õhtulaulu mõnu,
Tähte poole minu tänu!
Südamest ja sala sõua
Palwega, ja taewa jõua
Mu isa tõrnu!

Ülem Waim ja üle tähte,
Üle ehapuna ehte,
Wõta mind su tiiva alla,
Taewa rahu mu pääl wala
Ja oma armu!

24.

Kui hakkab suwi tulemaie,
Siis hakkab soe tulema,
Siis arekab puie õitsmeisu,
Siis hea heal tuleb neitsile.

Kui hakkab suwi tulemaie,
Siis hakkab soe tulema,
Siis hakkab kão tukkumine
Ja õõpikute hüüdemine.

Kui lõpeb suwe sooja aega,
Siis lõpeb kão tukkumine,
Siis lõpeb õõpiku hüüdemine,
Siis lõpeb neitsi hea heal.

25.

Kus puude offad liikuwad
Ja põesa ladwad liikuwad,
Kus woolab magus lille leht
Ja wärske tuule mõnu õht.
Oh mets, oh mets nii wait,
Seal on mu rahupaik.

Kus loom seal hüppab ilus
Ja linnud laulwad wilus,
Kus jääger jahisarwe lööb
Ja püsfi paugul kõla teeb.
Oh mets, oh mets nii wait,
Seal on mu rahupaik.

Kus pea waitjust kuulda,
Et imelik on laulda:
Kus pea hellalt kahiseb
Ja pea waljust kohiseb.
Oh mets, oh mets nii wait,
Seal on mu rahupaik.

Laste laulud laduaste,
 Lauulu wiisid wiisakaste,
 Lauulu lugud lustiliste
 Randli keeli keeritada;
 Et kui kuulmid kutistawad,
 Südamida jütitawad.

Müüd on keja kewadina
 Talwe rinnalt mödrutanud,
 Nurm kui neitsi ifka nukus,
 Ditse urwal uhtendamas,
 Mets on keelis, mets on häälis,
 Keelis häälis jume saajal.

Muru mattis murdes anged,
 Sula kantas wete kaaned,
 Pani laened paisumaie,
 Laene keerud kerkimaie.
 Päike pettis pääsufese,
 Wirgus tiuru fergitama.

Wihmuke wiis idudelle
 Suwe sundja sõnumida;
 Jdu ärkas, mõsu tärkas
 Ahtraid maida kattermaie;
 Kaasik hakkas kahisema,
 Sepik lehti lehitama.

Neiu, hella neiukena,
 Tõtta karja saatemaie!
 Neiu, hella neiukena,
 Rutta karja kaitsemaie!
 Aja karja nurmeelle,
 Sillepõllu peenerille.

Laste, wennad, laulukõla
 Ilma ilu Loojale,
 Hõiskage ja hüüdke tänu
 Jga elu Loojale!
 Tema pani päikse paistma
 Taewa seina sinisse,
 Ta lõi ehapuna hell'ma
 Taewa mõlwi weerdele;
 Tema lõi ka neiu näu,
 Neiu palge-puna ka,
 Pani palgel õitsema
 Imelikult armu jõuu.

Laste, wennad, laulu kõla
 Ilma ilu Loojale,
 Hõiskage ja hüüdke tänu
 Jga elu Loojale!
 Taewa sinise ta tegi,
 Mere selge, sügawa,
 Ta lõi sini-lilli orgu
 Lina die nurmele;
 Lõi ka neiu filma sära
 Imelikult hülgama,
 Lõi neid karji pilguga
 Meeste meeli wõitma ära.

Laste, wennad, laulukõla
 Ilma ilu Loojale,
 Hõiskage ja hüüdke tänu
 Jga elu Loojale!
 Ta lõi walge, halja kase,
 Sirge lehtwa lõhmussa,
 Ta lõi kääru kullerkupu,
 Hellerhetna õitsema;

Neiu kasu ka ta loonud,
Neiu kasu kaunima,
Imeliku iluja
Siilge neiu juuksel toonud.

28.

Liiri lõõri lõõkene,
Armas laulu linnukene,
Miks nii järgest lõõriteled?
Miks ju siis, kui maas weel lunda,
Murm on must, ei haljast tunda,
Laulu lugu keeruteled?

Kewade kui maa weel paljas,
Kui weel pole rohtu wäljas,
Siis sa palud Looja poole,
Et ta jaadaks rohtu maale,
Rohtu maale, lehti puule,
Peastaks pilwest wihma woole.

Kewade, kui maa ju haljas,
Kaašit haljas, lilled wäljas,
Siis sa tänad ilma Loojat;
Hüüad ühes teisi linda,
Aratad sa iga rinda
Kiitma elu, õnne toojat.

29.

Looja lahke linnukene
Elab ilma mureta,
Ega mitme aasta tarwis
Punu pesa hoolega.

Pikal õõl ta õksal uinub.
Hakkab päike tõusema,
Siis ep kuuleb Looja hüüdu,
Sibab siiru, laulab ta.

Raob kewadine ilu,
Lõpeb soe juweke,
Udu toob ja paha ilma
Suretaja sügise.

Jnimestel igaw, kole;
Soojal' maale linnuke
Lendab üle maa ja mere,
Runni jõuab kewade.

30.

Magus kewadine õhk
Õrnul õksil hilju liigub;
Rõõmulaul ja lilleleht
Taewa poole õhus liigub.

Kohu ladwas kastetill,
Nupp teeb armsast õisi walla.
Taewast walab päikse pill
Rõõmu, õnne, elu alla.

Waata, kaswamise wäed
Wõsukeši kosutawad,
Ja nüüd igast nupust näed
Armastust ju õnnistawat.

Metsas, metsas, oh mis ilus,
 Oh mis kaunis kõndida,
 Raskele ja kuuksle wilus
 Rohul vähe väherda!
 Prii nüüd mets ja rohumaa,
 Prii nüüd olen mina ka.

Muru rüpes rohelises
 Päikse paistel imeb lill,
 Pööstistikus lehilises
 Hüüab lind nüüd hüpakil.
 Rõõmus lind ja rohumaa,
 Rõõmus olen mina ka.

Kas küll oli aasta otša
 Lind nii rõõmus, mets nii prii?
 Lumi kattis maad ja metsa,
 Lind, see leinas waguši.
 Leinas lind ja mets ja maa,
 Leinas olin mina ka.

Ohus oli minu süda,
 Pisaraid mul walas film:
 Häwitada elu ida
 Tahtis maailm, furi, külm.
 Norrus oli minu meel,
 Rõõmu laulust ilma keel.

Aga nüüd on läinud lumi,
 Priius kõigil loomadel:
 Metsal, maal on rõõmu jumi,
 Rõõmu heal on linnuksel.
 Prii ja rõõmus rahwas ka,
 Rõõmu laul, nüüd kõla ja!

Mis on ilusam,
 Mis on mõnusam
 Kui üks kewadine õhtu?
 Tuuled tasasti
 Liikwad edasi
 Lille lehtwast hällitelles.
 Rääk nüüd ruffis ifka hüüab,
 Ööpik hõisatella püüab,
 Õhtu ilu ülendada.

Õha punetab,
 Kuldses kärratab
 Puude ladwad, järwed selged.
 Sääsed suruwad,
 Mõõda mürawad
 Sitikad nüüd suisa lendes.
 Drus männa metsa taha
 Rohab tammist weši maha:
 Õhtu ilu ülendada.

Laia pärna all
 Rohurikkal maal
 Armastajad aawad juttu.
 Taewast hiilgawad
 Tähed ütlewad:
 Õtsata on looja wägi!
 Suwe õhtu loodus kiidab
 Loojat, kas su hing ka nõuab
 Looja kiitust ülendada?

33.

Müüd hele heina-aeg on käes
Ja rahwas läheb luhta;
Müüd päike lahkest läigutab
Kõik niidu niisket kohta.

Ei kodus olla kõrvi ma,
Ei kodus aega wiita:
Ma tahan minna niidule
Ja walmist heina niita!

34.

Müüd tena kewade on kätte jõudnud:
Müüd lepi lähed lehile
Ja kaasik hakkab lehte ehtid kandma
Ja õrnast' wõrsjub wõsuke;
Kõlagu, elagu laulude hää!
Metjades, lõimeses, mägede pääl!

Järw laineid jälle lastuteleb lausa
Ja hallik armsast' aruneh,
Müüd jõgi jookseb priiste ja jõude
Ja oja orus wuliseb;
Hõiskagu, huikagu laulude hää!
Orgude hõlmas ja kallaste pääl!

Müüd aas ja aru haljendama hakkab
Ja kääru käänak helendab.
Müüd oras wõrsjub, oras wõrsjub, kosub
Ja kallas õrna kasu a'ab;
Kõlise, helise laulude hää!
Aasade, arude, nurmede pääl.

Müüd lõu laulab laia nurme üle
Ja keeruteleb kõrgele,
Müüd pääsukene lendab üle aia
Ja laulab lustilt, lahkest;
Lõuke laulab, pääsuke ka,
Kõla nii laulude lugu ja!

Müüd kiida Loojat, kange põllukündja
Ja kiida teda karjane!
Müüd kiida Loojat neiu, noorik, naene
Sest tema toonud kewade;
Laulge kõik kewade Loojale,
Kiituse laulu tall' kõlaga.

35.

Müüd on meie lepi lehtis,
Müüd on meie kaasik ehtis,
Ditseb tooming, õunapuu.
Aga kesje linnukene
Kelle hele healekene
Kõlab läbi lepiu.

Seep see õõpik = linnukene,
Hallikene, kallikene.
Mis ta laulab kullakene?
Õhtule ta laulab eha,
Neiul siidi juukses pähä,
Puna neiu palgele.

Taewale ta laulab sine,
Peiu filmist laulab une,
Kutsjub neiu vaatama,
Laulab tõusma armuibu,
Lähenema pulma vidu
Laulu, mängi kõlaga.

Nüüd waata, kuhu tahad,
 Seal haljas iga paif,
 Seal õitsewad kõik aasad,
 Ja elurõõmus kõik.
 Nüüd tulge, noored, wanad,
 Et metsa marjime,
 Nüüd astu meie seltsi,
 Sa ilus neiu.

Waat jõed teed meil' näitwad
 Ja ojad ufinad
 Ja lõokeste laulud
 Meid ikka saadawad;
 Waat kaeladwad waatwad
 Mäelt alla armsaste
 Ja rohud teretawad
 Alti lahkest ülesse.

Nüüd lille hinge õhku
 Meil' tuuled kannawad,
 Nüüd päike woolab elu
 Ja ehitab kõik maad;
 Ja finiwõlwil warjab
 Meid taewas armuga.
 Küll oled sa nüüd ilus,
 Lai, kauge ilmamaa!

Oh mis ilus, armas,
 Kena kõndida
 Waiksel õhtul väljal
 Rahu rõõmuga.

Tähed taewast paistwad
 Ime hiilguses,
 Kauniste kuu kumab
 Hõbe ehtedes.

Udu uhkest' kõigub
 Mäe, metsa peal.
 Ohud sõudwad sala
 Hüüa 'i ükski heal.

Hallik pole rahul,
 Woolab kasku seeft:
 Lõpmata nii loojat
 Riida kõigest wäest!

Oh mis ilus metsas kõndida
 Ja wiuliga mängida!
 Linnud laulwad puude peal,
 Kangel' kostab nende heal;
 Meid kõndwad puude all,
 Lahkest nemad laulwad seal.
 La, la, la,
 Oh mis ilus metsas kõndida!

Oh mis lõbus loimes kewadel!
 Seal õitswad õied ilusad:
 Leikmiais lehtes okste peal
 Lõinde koorid kõlawad;
 Lauluheli igal pool,
 Metsas, orus, mäel ja sool.
 La, la, la,
 Oh mis lõbus loimes kewadel!

Rõlugu ka nõnda meie heal!
Küll neid noored kuulvad pealt,
Mõteldes, kuis nendega
Laulnud meie lustiga:
Süda sulas nendel sees,
Armupisar filmades.
Ja, ja, ja,
Rõlugu ka nõnda meie heal!

39.

Oh mis ilus on nüüd waata
Üle wäljade!
Wõtkem, ded, karja saata
Wälja wainule!
Gillerikkail' wõsadesse
Ded läheme!

Rõik nüüd ilus, õnnes elab,
Liigub lustiga;
Wõja helgib, kaasik kõlab,
Tahab kõnelda.
Kewade, ju ime ilu
Wab meid hõiskama.

40.

Oh tere tuhat korda ja,
Lahke, lahke juwi!
Sind teretab kõik mets ja maa,
Lahke, lahke juwi!
Lahke juwi, mäe peal
Teretab sind meie laulu heal, me laulu heal!

Sa tuled, ilmal' rõõmu tood,
Lahke, lahke juwi!
Sa metjal', põllul' elu lood,
Lahke, lahke juwi!
Rõõmu hõiskab sinule
Terwit kägu, õõpik, lõõke ja lõõke.

Oh tere tuhat korda ja,
Lahke, lahke juwi!
Sa kaua meil' weel wiivita,
Lahke, lahke juwi!
Asu kõike südame,
Aja kõiki meie rõõmule, jah rõõmule.

41.

Ohtu eha imeline,
Oh mis ilus oled sa!
Rauni kulla farwaline,
Su peal waatan rõõmuga.

Kui sa mäed, metsad, mere,
Kenaks kullalijeks saad,
Purpurpuna inemere
Kaugel' laial' laotad:

Siis ma, õnnis inimene,
Õõpikute hüüdmisel,
Raenlas kallid neiuksene
Lustil luusin lehtival õõl.

Õ ju kätte jõuab
 Rõõmuleks kõigile.
 Sala õht ju jõuab,
 Rahu kangasse
 Rujub kõike ilma;
 Tasa lehwitab
 Kinni suikja silma,
 Kurbtust kustutab.

Uhest kõigub udu
 Üle orgude,
 Rujub nõidustudu
 Üle mõsade.
 Taewast hiilgawad tähed,
 Kumab kaunist kuu,
 Ei nüüd liigu lehed,
 Kõigu ladwad, puu.

Rahul hingwad linnud,
 Teised loomad ka,
 Rahul puud ja pinnad,
 Rahul põllumaa.
 Üksi oja ifka
 Woolab merele
 Wetewoodest riffa
 Sügawusse.

Mii kui woolaw oja
 Mu waim woolab ka
 Oseft ilma looja
 Poole lõpmata:
 Tema armu meres
 Tahab uppuda
 Paradiisi peres
 Endsast elada.

Päitse palamus,
 Tuule joedus
 Sundwad lume lagunema.
 Üle wainu, soo
 Woolab wete woo
 Laeneid lafsutelles oja,
 Ojast wactus jõkke woolab,
 Mürades jõest merde kolab:
 Süda, saada saa
 Wete woodega,
 Omad waewad, mured merde!

Kärbsed uueste
 Jälle elusse
 Püüast unest üles ärkjad.
 Jälle warblane
 Laulab rõõmsaste
 Aia peal ja pesas räästal.
 Puude okstest urwad ärkma
 Hakkawad ja taimed tärkma:
 Meel ja süda, sa
 Arka üles ka
 Priiusete uuel elul!

Saunast suitsusest
 Tare tolmudest
 Igauks nüüb läheb wälja.
 Päitse paiste täes
 Lapsed rõõmustes
 Jookswad wäljas mängwad laulwad.
 Kuule, kõrges kiitwad lood
 Lauldes looja armu tegu:
 Süda, hakka ka
 Teda tänama,
 Kes kõik head sull ifka annab!

Piiri pääri pääsufene
 Ime ilus linnufene
 Laulis meie aia peal,
 Vendas üle meie kesa,
 Räästa alla tegi pesa,
 Söötis oma poegi seal.

Ruhu läksid pääsufene,
 Vendasid sa linnufene,
 Kus nüüd hüüab sinu heal?
 Läksid ära lõuna maale,
 Rõõmusama rahwa ra'ale,
 Vendas laulad lahkest seal.

Piiri pääri pääsufene,
 Ime ilus linnufene,
 Luled jälle kemade,
 Tood meil kaasa tööji linda,
 Laulad õitsma Gesti pinda,
 Hüüad rahwast rõõmule.

Tere, kuldne koidu kuma,
 Uue päewa kuulutaja,
 Uue elu ilmutaja!
 Sinu paistus ime särav,
 On see jumaline värv,
 Kellest peajeb välja päike.

Sina, wõitja päik'se ema,
 Kelle noorus närtsimata,
 Lõbu, lahus lõppemata,
 Saatsid päikest aastaid jada
 Käima taewa sinist rada,
 Elu looma, õnne tooma.

Aga siiski — tõusja päike
 Nägi rahwa käiki teule,
 Siitu wõõra wara weule;
 Nägi kuidas kurbja leppi,
 Jänus äädikat ja sappi
 Anti Gesti armsas kodus.

Siis ep, helde, hale ema,
 Kuulsid sina kurba juttu,
 Heitsid hiilgwa palge ruttu,
 Heitsid nuttes kurba pilku;
 Rohus rippus kaste tilku —
 Need siis sinu leina tilgad.

Ajad olid haledamad.
 Wiimaks päike ometigi
 Kustutas meilt orja higi.
 Siis sa heitsid rõõmu-pilku;
 Rohus rippus kaste tilku —
 Need nüüd sinu rõõmu tilgad.

Saada ikka, süüta ema,
 Klustama wälja päikest
 Meie kallist kodu, weikest, —
 Õnnistama Reisri koda,
 Paistma Wene kaitsjat oda
 Häwitama tondi tegu!

Tähed sirades paistavad,
Maha ülewelt waatawad.
Kiirgaw taewa tuluke,
Wõlwi finiise täheke,
Oh miks oled nii külm küll ja?

Keegi õhkaw ei süda saa
Troosti leida su filmasta.
Kõrgeft armuta waatad ja
Waikfelt sirades rahuga
Ilma häda ja rõõmu peal.

Waata, mis paistus sealt Peipsi piirelt
Keerutab ülesse, kerkib kiirelt!
Tõuseb kas weerema were meri,
Paneb ehk põlema taewa feri?
Ole ei möllamas were meri,
Tulede kiiretes taewa feri:
Kuldsem see kuningas, tõusew päike,
Lautab seal laiali oma läike.

Walguise wälguwat merd ja jõge
Woolab ta wälja ja elu wäge,
Laenetab laiali Gedeni elu,
Ilmutab ilmale taewa ilu.
Kõrbes ta paistusel lamab lõwi,
Wetes ta walguisel mängib hawi,
Laanes ta soojal kõik loodus liigub,
Ohus ta paistelel kõik lendab kiigub.

Päike, küll tunned ja Gesti lugu.
Nägid küll wanade waba fugu!
Nägid küll Gestiaste endist wõitlust,
Mõelade, odade möllust, heitlust;
Nägid, kui lahingis Lembit langes,
Kudas seal furnute lehad anges;
Nägid küll Saarlaste laewu, wõitu,
Kudas nad sõitlefid wõera sõitu.

Päike, ja nägid, kui käsud kanti
Hommikult, wabadust meile anti;
Näed ju uueste elu algust,
Näed, et rahwas ihkab walgust,
Raiub ja kaewab ja künnab wahwast...
Päike, oh õnnista Gesti rahwast!
Raub kord Gestiaste keele kõla —
Ara siis sinagi tõuse ja ela!

Waike õhtu! Lind ei hüüa,
Mets on waike ja wõsa waike;
Si nüüd karja-sarwe lüüa,
Rõõmu näita keegi paik.

Puudelt lehed pudenenud;
Rask on ilma ehteta,
Härm ta oksa sügenenud;
Külm ja kare on kõik maa. . . .

Ara kaeba, ära waewa
Südant musta murega!
Tõsta filmad, waata taewa —
Tähed hakand sirama.

Üleval seal kõrgel laugel
Sgawene helde waim;
Und ei iialgi ta laugel,
Tema hoolet iga taim.

Waata ometi ja märka:
Dras uinub lume all —
Eks ta ikka jälle tärka
Kewadel, sel tulewal.

Wahest mure püüab matta
Meie Gesti rahwast, maad:
Waimu-orast püüdwad katta
Lämmastada pahad a'ad.

Aga ära meelt sa heida,
Mehine sul olgu meel!
Õistust saab siis üksford leida:
Wana Jumal elab weel!

49.

Aadu ütles Roidutähel':
„Kulla Roidutähefene,
Kaunis taewa pojukene,
Ütle, mis mu Anu teeb,
Estitks ta toimetab,
Kui ta wara woodišt tõuseb?“

Roidutäht siis Adul' ütles,
Kullaline kuuluteles:
„Armas agar poisikene,
Kui su Anu üles tõuseb,
Renam neiu woodišt kõpjab,

Läeb ta oma afna ette,
Waatab lahkest minu peale
Ja ta filmišt paistab pisar,
Punapalgilt maha weerleb,
Ja siis waatab õhtu poole.“

Adu jälle tähel' ütles,
Kullalisele kuulutas:
„Hea on, et mu Anukene
Waatab Roidutähe poole,
Sest saab näha, et ta süda
Karsk ja kasiin täheiselge;
Hea on, et ta tema peale
Waatab filmapijaretel,
See ta armsa hinge heldust,
Südame headust awaldab;
Kõige parem see, et waatab
Hellakene õhtu poole:
Anu majast õhtu poole,
Seal ep seisab Adu maja!“

50.

Au halja oru talusja,
Seal ditseb õrnem õiete,
Kui kusti mujal talusja,
Ta on nii ilus, hellake.
Kui jain ma teda filmata,
Siis süda hakkas süttima.
Oh roosike, sa kauniste,
Miks juhtusid mu filmale!

„Kas tahad tulla minuga?“
Mii hüüdsin armus palawas.
„Sa pead mu rinnal ditsema,
„Mis armu õnneft paisumas“.
Mis teed sa ükspäini siin?
Oh anna luba, et find wiin!
Oh roosike, sa kaunike,
Miks juhtusid mu filmale!

„„Oh tänu, tänu rändaja,
Su lahke armu sõna eest!
Ma saatsin ikka leinama,
Kui lahkusin ma oru seest.
Seft mine üksi, jäta mind,
Ma tänus pean meeles find!“
Oh roosike, sa kaunike,
Miks juhtusid mu filmale!

„„Jää Jumalaga, sõber sa!“
Kui läksin, hüüdis roosike.
Kus iial käin wõi seisjan ma,
Mu filmis roosi pildike.
Ei päewa, õõsi rahu mul:
Oh õis, mu süda jäänud sull!
Oh roosike, sa kaunike,
Miks juhtusid mu filmale!

51.

Aнна истус афна алл,
афна алл.
Либлит лendas mööda rohta,
Lendas Анна афна кохта.
„Oh liblit, libe lendaja,
Wii palju terwist Hansul' ka,
Hansul ka!“

Anna istus афна алл,
афна алл.
Õõpik laulis toomingates,
Laulis lehtis lehtawates
„Oh õõpik, hella laulaja,
„Oh lenda, laula Hansul ka,
Hansul ka!“

Anna istus афна алл,
афна алл.
Rägu lendas kase otja,
Kukkus lendas kuuse ofja.
„Oh lenda, kuku-linnuke,
Ja kuku ka mu Hansule,
Hansule!“

Anna istus афна алл,
афна алл.
Mesilane mööda õisi
Lendas hoolsast' ühest teisi.
„Oh, mesilane linnuke,
Wii mett ka minu Hansule,
Hansule!“

Anna istus афна алл,
афна алл.
Tuli tuul ja tõstis õhtu
Liikumise ja lille lehtu.
„Oh tõtta, hella tuuleke,
Wii palju terwist Hansule,
Hansule!“

Ann Oru talu tütar
 On minu armuke:
 Ta on nii ilus, armas,
 Kui kuunim diele.

On tasane ja waga
 Kui armsam tuike;
 On kena, helde, lahke
 Kui taewa inglise.

Ei päewal ega öösel
 Mu meelest lähe ta;
 Seft sääl, kus minu wara,
 On minu süda ka,

Ma olen Oru talul
 Ju jagedasti käin'd,
 Ja olen mõnel käigil,
 Mull' õnneks, teda näind.

Ei igakord küll wõinud
 Ma welda sõnaga,
 Ma andsin fiiski mõista
 Tall' mõtteid film'ega.

Ma olen ka ju üksi
 Koos olnud temaga.
 Me oleme suud andes
 End tõutan'd armasta.

Mis süda mull siis tunnud,
 On ära rääkimata,
 Kui suur mul arm siis olnud,
 Ei wõi ma ütelda.

Küll igaw on mul oota,
 Ma õhtan südamest:
 Oh tule aeg ja anna
 Mull Oru Annekeft!

Armas, hea ja helde Ellu,
 Kenam kõigist neidudest:
 Sind, sind armastan ma üksi,
 Soowin omaks südamest.

Ilusamalt hiilgwad filmad
 Sul kui tähed taewa feest,
 Sitsewam su palge puna
 Orna roost õilmetest.

Peenemad sul siidist juuksed,
 Lõbusam sul lõõst heal,
 Sinu naerul inglinägu
 On mul meeles igal aal.

Süles kannaksin sind ikka,
 Armul suud sull annaksin,
 Kui sind ilus, helde Ellu
 Mõrsjaks hüüda tohiksin.

Armas on mul metsa minna
 Lepikusse luusima:
 Anneke ka tuleb sinna
 Hetud armust rõõmuga.

Lehtwa lille lehte wahel,
Rohelise rohu peal,
Kenam koht küll on meil kahel
Kauni kase warju all.

Anneke seal hakkab kaela,
Annab mulle armust juud,
Mina wõtan tema sülle
Noorest armust sunnitud.

Ära sulab mu sees süda,
Weri weerleb soonedes,
Kinna ligi litsun teda,
Ujun noore armu sees.

Pinnud näewad, lustil laulwad
Imekauni healega,
Karjalapsed seda kuulwad,
Hüüdwad oma healtega.

55.

Eht küll oled sa must kangel,
Siiski sinu ligi ma,
Eht küll ise lahutatud,
Armud ei saa lahuta.

Ei nii lai ju keegi meri,
Keegi soo ja sügawus,
Et ei saaks sealt üle käia
Dige, selge igatjus.

Üle mägede ja orge,
Põlvede ja tuuldega
Iga päewal tuhat korda
Terwitan sind neiu ma.

Sinu mõtteid kandwad seie
Kõrge pilw ja ustin tuul,
Ja neid soowituse sõnu
Mis on usaldan'd su huul.

Et küll olen sinust kaugel,
Olen rõõmus ometi;
Pea tulen, tahab Jumal,
Jälle kodu tagasi.

56.

Ei fiit talust ma ei lähe:
Hea ja armas mul siin on,
Ei ka wiia wõi mind keegi,
Olgu parun, olgu won.

Seft siin elab ilus neiu,
Ditfewam kui roosilill,
Mõistlik, tasanen kui tuwi:
Klusam ta inglisi küll.

Ohakad on roosi ümber,
Tuwikugi tige ka,
Armus ei löö ingli süda:
Minu neiu laitmata!

Ei fiit talust ma ei lähe,
Siin ma tahan teenida,
Olgu ka wõi seitse aastat:
Ei jest neiu jata ma!

Ei fiit talust ma ei lähe,
Hea ja armas mul siin on:
Elan armus, rõõmus, rahus,
Parema kui parun, won.

Ei taewa alla, ei wäljadella
 Zeita nii kaunikest kannikest,
 Kui mu armas kullake,
 Kes on minu südames.

Kui kõnnin tuulesa lagedikul,
 Kullakest meele ma tuletan,
 Warsti on soe, wagane,
 Just kui Jaani ajake.

Emajõe laineid mööda
 Laseb lahke laewuke,
 Kiigub, liigub, jõuab, jõuab,
 Sõudjad laulwad rõõmsaste

Jõe kallal haljas õitew,
 Wette waatab lillele.
 Kaugelt waatab kaunis mõisa
 Alla jõe kaldale.

Kaldal kõnnib nägus neiu,
 Hellast pilku heidab ta
 Rohu peale, lille peale,
 Laewukese peale ka. . . .

Olgu peale, jäägu peale,
 Jäägu mõisa herrale,
 Aga selle neiu noore --
 Wõtaksin ma omale.

Heinamaad ehib nüüd jaanilill,
 Wõsja nüüd hüüab pajupill,
 Lahti on läinud kullerkupud,
 Lahti on löönud jөнupud.

Neiu, miks warjule peidad sa
 Enese ehet, heidad sa!
 Peasta nüüd lahti sa omad patšid,
 Mida sa kinni nii köitsid, kaitšid!

Juuksed sa lahti nüüd lahuta,
 Tuules neid lehwita, mängita!
 Lase neid kõita ja katta sakku,
 Kellele tegid nad palju maksu!

Pane pärg pähe ja fiidi lint,
 Helmedes paistku su kael ja rind!
 Neiu, siis kiitwad su ilu mehed,
 Siituma lähwad su ilust lehed.

Neiu, su ilu siis laulab lind,
 Imetleb lillede hülgus sind.
 Pane sest kõiki sa imetlema,
 Nõnda kui enne su Gesti ema!

Agas kohaš, kus ma olen
 Rodus, metsas, põllutööl,
 Ikka armastuses põlen,
 Ikka mõtlen sinu peal.
 Sinu nägu on mul filmis,
 Sinu kõne heal mul kõrwus.
 Oh kui armas oled mull'.

Hommikul kui rõõmsast' annan .
 Ennast Looja hoolele,
 Sind siis südames ma kannan,
 Soovin kõik head sinule.
 Ohtul kui tööst järel jätan,
 Waguft siis laulda mõtan:
 Rahu, terwis olgu sull'!

Dõsel kui ma mõnes mures
 Olen üksi woodi peal,
 On mu mõtted sinu juures
 Olesfin ka ise seal.
 Kui siis valu arm küll annud,
 Uni silmad kinni pannud,
 Näen sind ma unenäus.

Olesfid mul linnu liivad,
 Sinu juure lendaks ma,
 Sulle tahaks ööd ja päewad
 Armu valu kaebada.
 Kui me ükskord kokku saame,
 Siis end hellast' armastame
 Rõigest hingest, südamest.

Kui ka maa peal suures waemas,
 Ühendatud meid ei saa,
 Ometigi õnjas taewas
 Arm saab suur meil olema.
 Seal me saame inglitega,
 Rõigi taewa pühadega
 Õnjas armus elama.

Jateder põesastikus
 Üksi hulgub — waene mees,
 Wiimaks näeb mõsastikus
 Ematedre rohu sees.

Tere, tedre neiukene!
 Rõnda külm ja wilm mul.
 Kus su jõe pesakene?
 Seltfiks oleksin ma sull'".

Minu soje pehme pesa
 Metsas taga heinamaa.
 Vendame sinna üle mõsa,
 Seal meil hea puhata!""

Rõndis üksi peenral peiu,
 Rõndis üksi põlluteed.
 Tuli wastu talle neiu,
 Juuksed lennul, kaelas feed.

Tere, minu tedrekene!
 Lõpetasin päewatööd;
 Kas ei mõiks ma, kallikene,
 Seltfiks olla sulle ööd?"

Sind ju, kulla, mulle loodi,
 Minu magus marjake!
 Kus su jõe pehme woodi,
 Kus sa hingad hellake?"

Marja-aias minu woodi
 ülewal seal aida peal,
 Ruhu wärskeid heinu toodi;
 Sinna fina ei saa iial!""

Saukuma on hull meil Muri,
 Waht on walus salwama;
 Jsa kullakene kuri,
 Oma wali walwama.""

„Dota, kulla peiuksene!
Tee sa pulmad sügise —
Siis wii oma neiuksene
Oma pehme pefasje!“

62.

Juba kui ma karjas käisin
Oli mull üks armuke,
Piigakene walge peaga,
Siniilmist heldeke.

Ei ma piigakesel ütlend,
Et ta armas minule;
Ega piigakene ütlend,
Et ma armas temale.

Teine teise näost näime
Armu naeratelewat,
Teine tundis teise teost,
Et me armsad mõlemad.

Plusama öie wainult
Koppisin ma temale,
Magusama marja metjast
Tõi ta jälle minule.

Lendas üle heina liblik,
Püüdsin seda pilguga,
Andsin neiuks, ta jälle
Laskis selle lendama.

Hüppas offil linnukene,
Näitis mulle neiuks,
Lendas kõrgel kull wõi kotkas,
Seda näitsin temale.

Tema armsam talleksene
Oli armas mulle ka;
Minu puna pullikesel
Katkus hooltsast heinu ta.

Gema õpetatud laulud
Õpetas ta minule,
Halt kuulnud kaunid jutud
Jutustasin temale.

Punusin ma künkal kõrwi,
Kaitjis karja piigake,
Kirikusse minna mahti
Andsin jälle temale.

Aeg tei otsa karjapõlswel,
Aga mitte armule,
Eht küll hüüdis piigakese
Kade ingel taewaske.

63.

Jüri sõitis kõrwi seljas
Üle nurme talule.
„Siu hobu aia külge,
„Tule kallis kambrisje.
„Ei ma lähe eideke,
„Lase tulla Marike!“

Tuli Mari, nägus neiu,
Andis külalisel tätt.
„Laf ma toon lakaft heinu,
„Kõrwile ja kaewust wett!“
„Ara mine, eideke,
„Lase minna Marike!“

Lätsid kambri kolmekesi,
Jstusid seal lauale.

"Duba weidi tallitama
"Kulaline, kullake!"

"Mine peale eideke,
"Argu mingi Marike!"

Tuli eit ja tõi seal mune
Lauda kattis neiuks.

"Bõta kätte meie leiba,
"Maitse mune kallike!"

"Ei ma maitse eideke,
"Koorigu mull' Marike!"

Tuli talw ta tuisst ja lumi,
Tuli Jüri jaaniga.
Söödi, joodi, tralli löödi —
Hõisfa Jüri Mariga!

"Lähme, armas Marike!
"Sumalaga, eideke!"

64.

Ka mina tahan üht kaasakest
ja, ja, kaasakest!
Aga see, kes on laist, kes on walt,
kes on hapu ja wana waat,
Kes ajab end täis
Et kummuli läeb —
Sell' ütlen ma: ei!
Rasi, kasi oma teed!
Ja olgu ta toredam mõisnikki,
ja mõisnik ka.

Ka mina tahan üht kaasakest,
ja, ja, kaasakest!
Kes on suur, kellel jõud, kes on wirt,
kes on südikas, kindel, truu,
Kel lahkene meel,
Kel meelitaw feel,
Kel armsam kui kõi
On oma wäike pruut!
Nii olema peab mu kaasake,
mu kaasake.

Tast' saab mu südame kaasake,
ja, ja, kaasake!
Lahke olla ma tahan tall,
Armas olla ja ikka truu.
Tal silita pääd,
Tal jahuta meelt.
Ma leiba tall' teen
Ja teedan tall' leent,
Ja hästi me elame kahekesi,
me kahekesi.

65.

Kadastil kade wõsa
Rahar ja tibe wõsa,
Tihe ja tige wõsa:
Raswa ja kõrgemaks,
Ilene õigemaks,
Et kui ma neuuga,
Lahkema linnuga,
Sinust kord läbi käin,
Belglikult põgenen,
Sina siis kataksid meid,

Et keegi ei näeks meid.
Kadastik, kade wõsa,
Kahar ja kibe wõsa,
Tihe ja tige wõsa:
Kaswa ja kõrgemaks,
Ülene õigemaks!

66.

Kaugela on minu kaasa,
Wete taga armuke;
Wahel mitu wastastiku
Wee ja kuiwa kinnitust.
Wahel meri, järwed, jõed.
Wahel metsad, nõmmed, mäed,
Mitu muidu kinnitust.

Saa ei mina minema,
Ega tema tulema;
Saa ei kuus teda kuulda,
Teda näha nädalas,
Saa ei aastas tema armu,
Armumägi audumista,
Sõbra rüppe soendust.

Tuul tall' wiigu terwisida,
Põlwed pitka igada,
Uja teiwad armusida,
Linnud rõõmu sõnumid,
Laened lahtid elu päiwi,
Wihma saagar saadikuida,
Taewas tarfa meeletest.

Wii nii mitu terwist temal',
Kui on mõtteid minula;
Wii nii mitu terwist temal',
Kui on soowi südamel,
Kui on lehti lepitussja,
Kui on meeres laenesida,
Kui on tähti taewassa.

67.

Kaugelt sinu afna alla
Tulin armust aetud
Sull' üht laulukesta laulma
Armumõnu kõigutud.

Ei näüd liigu puude ladwad,
Ei näüd hüüa ükski heal,
Igal pool on hingus, rahu:
Minu süda rahuta.

Märjaks tehtud sain ma tülles
Külma käte kätetud,
Siin saan märjemaks veel tehtud
Soojelt filmapiisaraist.

Armumõnu läheb lauludega
Tuule tiivul taewa pool:
Sinu arm ja waim saab unes
Taewas ühte temaga.

Silmawesi weereb maha,
Sealtap lilled sigiwad:
Meie arm maa peal ja taewas
Õnnistusi õmblemas.

Arm on imetugev sïde,
Peab üles taewast, maad:
Õnnis, et ma ka ses paelas
Läen nüüd lauldes: „Head ööd!”

68.

Kui kallist kodust läffin
Ma kurwalt kaugele,
Siis ütles kase warjus
Mull' hella armuke:
„Mii selge kui see hallik
On minu armastus,
Siit käib, küll õhtu õhul
Su järel' igatsus”!

Ma nägin mõnda kasse
Ja mõnda hallikat,
Ma nägin mõnda neidu
Mull' naeratelewat:
Ei olnud kask ei hallik
Mii armas ometi,
Ei waatnud mõeras neiu
Mii õrnalt iialgi.

Kui kaugele jälle koju
Ma rõõmul rändasin
Ja hallikat ja kasse
Ma jälle terwitin:
Kask oli ära kuiwand
Ja hallik mudane
Mu neiu oli läinud
Ju teise kaendlasse.

69.

Kui ma wara üles ärgan,
Hommiu pool' waatan ma,
Saan uut elu sest, uut rõõmu
Tulewale päewale.

Hommiu pool' koidu puna
Hakkab armsast hiilgama;
Hommiu pool' ärkab päike,
Igal' loomal' elu toob.

Hommiu pool' kena neiu
Kerja saadab wainule,
Waatab tõuswa päikse poole,
Wahel minu poole ka.

Neiu juuksed päikse joontel
Kulla karwa läigiwad,
Neiu huulte õrnal' punal'
Päikse jooned andwad suud.

Rägu kukub, lõo laulab
Kauni päikse kiituseks:
Minu laul, ja aga kõla
Naabri neiu kiituseks!

70.

Kui metsast hüüdis: „Kuffu!”
Dis ajas lahti nuppu,
Siis uinus Anneke,
Mu elu õnneke.
Oh mu mõrsjake:
Ärka ülesse!

Ma küsin kuu kumalt,
Ma küsin koidu punalt:
Kus minu Anneke jne.

Ma küsin päikse palgelt
Ja duna õitsme walgelt:
Kus minu Anneke jne.

Ma küsin metsa kohalt,
Ma küsin haljalt luhalt:
Kus minu Anneke jne.

Ma küsin roosi ilult
Ja juwedhtu wilult
Kus minu Anneke jne.

Ma küsin Taaramäelt,
Ma küsin Emajõelt:
Kus minu Anneke jne.

Ma küsin taewa sinalt
Ja ehatähe firalt:
Kus minu Anneke jne.

Maailm, sa kao ära,
Sa kao, rõõmu kära,
Ja ärka ülesse,
Kui ärkab Anneke!
Oh mu mõrjsake,
Ärka ülesse!

71.

Kui päewa mina tööd teen
Siis mõtlen sinu peal,
Kui õõsi mina magan,
Siis näen ma sinust und.

Kui hommikul ma ärkan,
Kes puudub mull kül siis?
Mul puudub ifka neiu,
Kes kaugel ära siit.

72.

Kuule mu palwet, mu piigake,
Astu ja kambri, mu armuke!
Tõtta mu sülle, mu tuwike ja,
Aias sind ootan ma armuga.
Üffi siin olen ja õhtu ju pime,
Ohu sees kumab nüüd öoline ime.

"Dota weel, oota, mu peiuke,
Kannata, kannata, kallike!
Iga ja ema weel ülewal,
Dota weel aias seal pärna all.
Tuleb ju uni neil filmade üle,
Sülle full' tõttama olen siis wile".

73.

Kuulge, kulla õed, mu häda,
Mis mu südant surub nüüd.
Alma peal ei ole seda
Kes mult mõtaks muretsüüd;
Maha jätnud mind on ta,
Ei ta mind ei armasta.

Raua i hūūa mu heal hale.
Surm ju nārib sūdames;
Pea katab muld mu pale,
Seal siis rahu hingates;
Maha jätnud mind on ta,
Ei ta mind ei armasta.

74.

Laanel oma linnufene,
 Nial oma lissefene,
 Taewal oma tähefene:
 Noorel mehel neiu fene.

Pilli ütseb, lindu laulab,
 Tähti heledasti paistab:
 Ütseb, laulab, paistab neiu,
 Unnes aed, aas, taemas, peiu.

Ära lendab linnufene,
Ära närtseb lillesene,
Taewast kukub tähesene:
Peiuse jääb neiufene.

75.

Läksid metsja perenaine,
Perenaine, peremees,
Külalised läksid kaasa,
Ja an käis wiuliga ees.

Wilja waatas külaline
 Perenaine, peremees.
 Kaer seal kaswis, rufis õitses
 Lilled peenral rohu sees.

Rõõmsad olid külalised,
 Berenaine, peremees.
 Jaan seal mängis, neiud laulsid,
 Berenaesed filmasid nees.

Keske kõige targem neiu?
Ann see targem neiuks.
Noppis lille, punus pärja
Andis pärja Jaanile.

Bärg see närtjis Jaani pääs,
Aga arm ta rinnus kees. . . .
Suwi läks ja tuli sügis —
Ann oli naine, Jaan ta mees.

76.

Lõõ lustil lendes laulab,
Dõpik ditsmais offis hõiskab,
Rõõg kutub kuusikutsja,
Rauge'lla kaasikuttsja:
Arion, armjamaist ja laulab,
Arion, kaunimast ja kutub!

Tuule õhud tasakeste
 Laulwad puude lehti läbi,
 Maru tuuled maratseades
 Metsa ladwil laulu lööwad:
 Arion, armsamast ja laulad,
 Arion, kaunimast ja kufud!

Bete wiiral laenekesed
 Mängwad, laulwad lõbusaste,
 Bete woodel tõuswad tormid,
 Hüüdwad üliwägewaste:
 Arion, armsamast ja laulad,
 Arion, kaunimast ja kufud!

Sinnu lõbus laulamine,
 Bete woode hüwad wiisid,
 Metsa kena kohamine,
 Kuulda koos kõik sinu heales!
 Arionit küll tänan mina:
 Arion, hästi ela siina!

77.

Lumi on ju ära suland,
 Nurmep, kingud paljad on,
 Kewade on kätte tulnud,
 Lõmbis krooksub juba lõnn.

Maerul näoga paistab päike,
 Juba kuulda lõõ hea,
 Mõni taimetene mäike
 Tärkab kingu külje peal.

Sula sõudwad lõuna tuuled
 Läbi metsa latwade,
 Doome urwa õrnad huuled
 Nawad ennast laiale.

Djas hoolfäst oowab wesi,
 Jookseb jõe ja järwe pool,
 Linnukesed teewad pesi,
 Sme nende arm ja hool.

Muud kui minu waene süda
 Murest ikka muljutud:
 Tõistre Tiit tegi seda,
 Et ma temast põlatud!

Armujumal, ärka üles,
 Lase lendu armunool:
 Kannan Tiit omas süles,
 Siis on hõlbus töö ja hool!

Lumi on ju ära suland,
 Aasad, lühad haljad on,
 Kena kewade on tulnud:
 Tuleks temaga mu õnn!

78.

Mag ja taewa ma
 Dõ ja päewaga
 Unustan, kui mõtlen sinu peal
 Ja su nime üksi hüüab mu hea.
 Lõpeb eha loit,
 Ärtab üles koit,
 Ikka oled minu palwe,
 Olgu sui wõi olgu talwe.

Ime iluga
Oled nõidund ja
Mind, et kus sa seisad, taewas näha,
Kust ja lähed, kustub ära seal eha.
Minu walguš ja,
Soe ja elu ka:
Kus ja käid, seal päewa ilu,
Kust ja läed, seal õone wilu.

79.

Maga rahul, minu Mari!
Lenda unetiibadel
Sinna, kus on ingliskari
Jmemängi mängmisel
Jlusama ilma riigis
Õnne orul, rõõmu mäel,
Kus on noorus närtšimata,
Elu walguš armu wäel.

Maga rahul, minu Mari!
Unenäos näe mind ka:
Lase õnneingli wari
Minu üle lehwita,
Rahutuma südamesse
Rahuingli rahu saada,
Armuingli armastuses
Ise minu peale waata.

80.

Ma nägin orus lillekešt,
Mis walge punane.
Ei seda lille enam näe,
Sest walu kipub südame, mu waeše südame.
Oh lilleke, oh lilleke,
Mil saan, mil saan su õiteke,
Oh lilleke, oh lilleke
Mil saan su õiteke!

Mu lille juure laske mind,
Niisugust polegi!
Ta peale nutan pisaraid,
Ta ette langen põlwili, ma langen põlwili.
Oh lilleke, oh lilleke,
Mil saan, mil saan su õiteke,
Oh lilleke, oh lilleke,
Mil saan su õiteke!

Ja kui ma olen jurenud
Ja närtšind lilleke,
Siis tooge lillekene ka,
Ma palun, minu hauale, mu juure hauale.
Oh lilleke, oh lilleke,
Mil saan, mil saan su õiteke,
Oh lilleke, oh lilleke,
Mil saan su õiteke!

Mina oleks jootsew jögi,
 Mäejõe woole,
 Kes see läbi kalju murru
 Woolab alla poole;
 Aga üksnes, kui mu neiu
 Wäike kala oleks,
 Minu wooltes üles, alla,
 Lahkelt lafjuteleks.

Mina oleks laanemetja
 Jõe äärte peal,
 Tubliste ma tormidega
 Wõitleks, heitleks seal;
 Aga üksnes, kui mu neiu
 Linnufene oleks,
 Minu ofsal rõõmsast laulaks,
 Minus pefiteleks.

Mina oleks mäeharjal
 Linna ware kõrge,
 Minu üfsit, igaw põli
 Oleks minul lerge;
 Aga üksnes, kui mu neiu
 Seal üks humal oleks,
 Oma halja ofsadega
 Mind seal ehiteleks.

Mina oleks urtisuke
 Wäike oru peidus,
 Wihma saost sambline,
 Kortune mu katus;
 Aga üksnes, kui mu neiu
 Minus lõhe oleks,
 Minu leel ta wäikelt loidak,
 Ornalt, armsalt põleks.

Mina oleks pilwe rügas
 Mäe ja kõrbe üle,
 Mis kui lipp seal losfi harjal
 Lehwib ripakile;
 Aga üksnes, kui mu neiu
 Ohtu eha oleks,
 Minu kahmatumal' palgel'
 Buna fätendeleks.

Mine fina, fuhu tahad,
 Ma jään aga Maarjamaale,
 Lehtawasse lepikusse,
 Rahawasse kaafikusse.

Siin mul kõige armsam olla:
 Dotan, kuni küla neiud,
 Linalakka linnufesed
 Naerdes tõtwad marju nopma.

Noppa omal' ühe neiu,
 Maitfen armus antud marju,
 Silitan ta siidijuustid,
 Pigistan ta kääkest pihus.

Mine fina, fuhu tahad,
 Aga ma jään Maarjamaale,
 Lehtawasse lepikusse,
 Rahawasse kaafikusse.

Mühisewa mere ääres
 Baatan kurwalt kaugele,
 Üle wahuliste woode
 Saarele, kus armuke.

Teda saab ehk neelma meri,
 Katma kinni sügavus.
 Hoidku teda taewa wägi,
 Ilma ülem walitus.

Sdua lahkumine, laene,
 Puhu tasamine tuul!
 Tooge teda kodu jälle
 Waitfelt hällitawal wool!

Need olid mul õnnsamad ajad!
 Oh laewuke, lehwita neiu!
 Weel minuga laenete teel!
 Meid kiiguta, laewuke wile,
 Siit kaugele ilmamaa otja!
 Oh laewuke, ole meil häll!

Me sõitfime, sõudfime wooltel,
 Seal laenendas, wirwendas wesi
 Ja kalaf'ed kargasid sees.
 Me sõitfime kaastut kaudu,
 Seal kõndis üks lustilik kari,
 Ta nagu end kujutas wees.

Me sõudfime lilled seas,
 Seal ladifid pardifed luhas
 Ja laulis suur lindude hulk.
 Me keerlesim' woolawal pinnal,
 Seal solises, wulises oja,
 Seal haljendas põõsaste fall.

Me mängfime mõnufast' paadis
 Me naersime nooruse naljas,
 Baat hällides edasi käis.
 Me laulfime, lõime ka farwe,
 Ma hoidfin mu armukest laenlas,
 Ta pead minu rinna peal ho'is.

Need olid mul õnnsamad ajad!
 Oh neiu, ka heldeste ütle:
 Nad olid ka õnnsamad mull!
 Siis otfin see laewuk'fe wälja
 Ja istun siis, armuke, kõrwa
 Kõik eluaeg feltfiks ma full!

Nei, ennist õõfi nägin
 Sinust mitu magust und.
 Sul mu armu awal dama
 Lubas mull' üks õnnis tund.

Sa mu otja waatsid armus
 Armu awal dasid ja;
 Önn mul oli ütlemata,
 Rõõm mul oli rääk'mata.

Imelikü armu õnnes
 Tahtfin full' ma anda suud;
 Aga pea olin ärist'
 Uneft üles ärkanud.

Siis ep õhtasin ma hädas,
Siis mu süda walutas,
Üle palge oli pisar
Pea padjal paisumas.

Rõik mu lootus, ootus tühi,
Äsjata mu armastus.
Arm mull' annab üksi walu,
Ei mult wõeta wiletjus.

Oh, et olen waene ori,
Olen sündin'd fulane!
Oh, et nägus neiu rikas,
Sündin'd talutütrefe!

Oleks see neiu poppi tütar,
Armastaksin teda ka;
Julgest' tohiksin siis minna
Teda omal' kofima.

86.

Neiu puna juukene,
Lahke sini silmale,
Sa mu armas neiukene
Jkka läid mu mõttesse.

Jgaw on mul täna õhtu
Sinu juures tahaks ma
Rahkefesi lambrilehes
Juttu wõsta sinuga.

Huulte pääle wajutaksin
Sinu wäikest walget lätt.
Silma weega niisutaksin
Sinu wäikest walget lätt.

Heine järele.

87.

Neiu, täna õhtu sala
Raugelt kõndsin armuga
Siia sinu akna alla,
Sind siin wargi waatama.

Mõtlesin, ehk saan sind näha,
Su peal' waata wagu si,
Sinu jutul olla wähe,
Anda sull' ehk musugi.

Hellake, oh armu heida,
Tule warjust wälja sa!
Meid, mull' oma nägu näita,
Wõta siia sammuda!

Kui sa pea wälja pistad,
Siis kui päike tõuseb mull';
Kui sa sammud siia tõstad,
Siis kui Eeden tulekul.

Tõuse üles, helde päike,
Päike, mina palun sind:
Lase paista oma läike,
Eedenisse wõta mind!

88.

Oh ära nuta, neiu,
Su filmad ära kuiwata:
Su oma saan ma hauani,
Su oma armus olema!

Rui õhtu järel hommiku
Ja talwe järel kewade:
Niisamuti ka tulema
Ma tagasi saan tõesti.

Oh ära nuta, neiuks,
Su filmad ära kuivata:
Ma sinu omaks alati
Jään kõige oma armuga!

89.

Oh neiuksene nooreksene,
Su ime heldus, iludus,
Su lauluheal, su kõnekõla,
Su mõnus meel, su naeratus:
Need on mind üsna ära teind,
Oh häda, et ma neid ju näind,
Oh noor ja hella neiuks,
Oh hella neiuks!

Sa waatsid kaugelt minu peale,
Rui läksid lehesile ja,
Sa waatsid kaugelt minu peale,
Rui läksid loogu mõttema:
Sa naerataksid heldeste,
Ja punastaksid hellaste,
Oh noor ja hella neiuks,
Oh hella neiuks!

Ei minu meelest fina lähe
Ei päewa ega õõfigi,
Rui kõnnid heinalt kodu poole,
Siis läen sull' vastu alati:

Ma lähen ligi wärawat,
Seal ootan ma sind tulewat,
Oh noor ja hella neiuks,
Oh hella neiuks!

Oh tuleksid ja üksipäini,
Siis ütleks sulle minu suu,
Et armamata armu õhul
Ma otse hull ja meeletu:
Kuid kui sa ütled mulle: „Ja!“
Siis sedamaid saan terveks ma.
Oh noor ja hella neiuks,
Oh hella neiuks!

90.

Oh neiuks, su pelglik pilk,
Su fini-filmadel,
See on kui taewa rõõmu till
Mu noorel' südamel'.

Rui eila kõnõksid kir'ku teel
Seal teiste hulgas ja,
Siis nä'in, et tahtis sinu keel
Üht sõna ütelda.

Mis sõna oleks olnud see,
Mis näitis sinu suu?
Üks armu sõna tõeste,
Ma tean, ei mitte muu.

Oh neiuks, sa nooruks,
Rui olid õitsil ja,
Siis tunda sain ma täieste,
Et sulle armas ma.

Su nägu, ilus neiuke,
Üks elu-raamat see!
Su pill, oh helde piigake,
Üks taewas alati!

Ma loen sellest raamatust
Kas süda fula sul;
Tean, nähes sinu pilgutust,
Mis ilm on tulekul.

Oh mine jälle kirikus',
Seft lust mul lugeda
Ja imelik mul igatsus
Su taewast waadata!

91.

Ohtu õhud sõudwad sala
Lepa lehti libistes.
Lustil laksu lööb nüüd kala
Järwe pinna selguses;
Pea jääb ta hingama.
Maga sa
Rahuga,
Helde, ilus neiuke!
Head ööd soowin sinule.

Drust tõuseb õhtu wilu
Udus üles hiljutesi.
Ditsetule hele ilu
Wiksib kangel wagusi;
Pea saab ta kustuma.
Maga sa
Rahuga,
Helde, ilus neiuke!
Head ööd soowin sinule.

Iga lind nüüd hingab rahul
Puude laiul latwadel,
Kasemetja lehtwal lahul
Üksi ööpik hüüab weel;
Pea jääb ta uinuma.
Maga sa
Rahuga,
Helde, ilus neiuke!
Head ööd soowin sinule.

Weske filmast sorab maha
Wesi ifka wileste.
Kaldal pajupõõsa taha
Sirab hallik jõe.
Laul, nii helju hüüa ka:
Maga sa
Rahuga,
Helde, ilus neiuke!
Head ööd soowin sinule.

Cha helgib weel nüüd wähe,
Chatäht nii heledast.
Minu film ei finni lähe,
Ei ta waiibu walwamast;
Raua weel küll walwab ta.
Maga sa
Rahuga,
Helde, ilus neiuke!
Head ööd soowin sinule.

Ditse aeg on ära lennand,
Laululinnud ära läind,
Puud ju lähwad kollendama,
Lehed maha pudenema,
Lilled ammu närtsinud.

Õdd on pikad, õdd on pimed,
Rastet lardab hõbeks külm,
Tuuled on nii külmad, wilud,
Warsti närtfind kõi fui ilud, —
Mitte ditse ülem õnn.

Neiu, ditse ülem ilu,
Sügis ei närtsi ta:
Ditseb igasugu ilma,
Raswab kangemalgi külma
Teise aasta ditse aaks.

Dilme aeg on kätte jõudnud
Ime hella iluga.
Kõik, mis käia võib ja näha,
Läheb seda vaatama.

Omast kambrist ma ka läksin
Wälja õilmeid vaatama,
Läksin ilusasse aeda,
Käisin ümber üksina.

Seal ma nägin mõnda neiut
Naerul näuga, ilusat,
Seal ma nägin mõnda peiut
Neiu kõrwal kõndiwat.

Nutracts sai mu meel ja mõte,
Läksin maha murule,
Tõstsin tasakeste heale,
Seli hilju ülesse:

Õilme aeg, sa oled ilus —
Aga üksi jellele,
Kelle kõrwal kõnnib neiu,
Kelle kaendlal armuke.

Õilme aeg, sa oled walus,
Sell, kes kõnnib üksina,
Sell, kes waatab sinu ilu
Ilma armukeseta.

Rui sa jälle käima tuled,
Helde õilme ajake —
Too siis mulle helde, mahe,
Lahke, nägus neiu.

Sull' siis lahkumine laulan,
Kaunimalt ma kiidan sind.
Siis saab jelle aiapinnast
Paradiisi aiapind.

Ditsepoiss on rõõmus mees:
Kena kasemetsa sees
Ujab halli ruunaga
Üle kingu, lageda.

Sõidab kõrtsi waliste:
Kallis kõrtsimeheke,
Anna õllut rutuste,
Märga kuima kurgule!

Sõidab külla kärmeste:
Neiuksene nooreks,
Kas sa uinud aida peal,
Kas sa kallid lambris seal?

Neiuksene nooreks,
Tule, lähme õitsele:
Õitsemaal, kus haljas roht,
Dotab meid üks kena koht.

Kas ki kahin kaunis seal,
Õpik hüüab oksa peal:
Seal ma, neiu, ütlen sull',
Et sa oled armas mull'!

Õitsepoiss on rõõmus nii,
Sõidab metsa tagasi,
Laulab läbi lepike:
Armas neiu elagu!

95.

Pääsuke, oh pääsuke,
Laulurikas linnuke!
Piiri-pääri pääsukene,
Kuule minu haled't kõne!
Pääsuke, oh pääsuke,
Laulurikas linnuke!

Raugel talul on üks poiss
Kes mind mullu kaendlas hois;
Mullu õitsmal heina ajal,
Kohurikka mõja rajal.
Pääsuke j. n. e.

Poiss mull ütles hellaste:
„Moorik saab just, neiuks,
Kui on suvi mööda läind,
Suve tööd ma ära teinud!“
Pääsuke j. n. e.

Mööda sõudnud sügise,
Tali pitt ja vihane;
Pulmad jäiwad pidamata,
Veimed jäiwad jagamata
Pääsuke j. n. e.

Jõulu ajal kir'ku teel
Nägin, maene teda weel.
Peiu ütles: „Neiu, looda,
Nelipühil pulma ooda!“
Pääsuke j. n. e.

Piiri-pääri pääsuke,
Tõtta peiu talule!
Pesa tee ta akna üle!
Lenda, linnuksene wile!
Pääsuke j. n. e.

Peiu aia teiba pealt
Lase ilust laulu healt!
Hüüa tall' mu igatsust,
Minu sala soowitust!
Pääsuke j. n. e.

Paradiisi rikkal rohul,
Sinilille dite seas
Istub Adam, tema süles
Kaunim, noorem neiukene.
Neiu õrna rinda paisus,
Armud ühes ühes õhkus, kaisus,
Üle neiu hiilgwa õla
Läigib, liigub juuste ilu.

Lehkwa lepa okste läbi
Naerateleb päitse paiste
Wiigipuude lehtil mäng'des.
Hämarik ja koidu puna
Koowad imehõbehilgust
Neiu süüta ihu üle.
Balsamlised diad lõikwad
Neiu näo ja kaela külge.

Walge roosi põõsa warjult
Lendwad wälja walged tuwid,
Laskutawad õrnalt tiiru
Armastawa paari ümber,
Wahel lendwad ligemale,
Wahel jälle kaugemale,
Kuni kauni mängi järel
Istwad Gewa õrna sülle.

Gewa waatab naeratelles
Tuwi filmi sädemile,
Litsub rinna ligi tuwi,
Sooja huulte õhu ligi.
Walge tuwi waotab wähe,
Puudutab siis nokakese
Huulte puna paistusele
Huulte magust mett ta maitseb.

Noorel mehel jeda nähes
Läheb veri tuumaks soontes,
Waob huulte puna poole,
Singab imemagust õhku,
Wähe Gewa waob ta poole,
Huul pea tikub huule wastu:
Tundemata õnn on tuntud,
Armud magus muu leitud.

Saaniga sõitsin ma sohinal
Külalt läbi kiirega;
Ära mu kinnas siis kadus seal,
Läksin kinnast otsima.

Talule sisse ma sammusin;
Wastu tuli neiu.
„Neiu, kas nägid üht kinnast maas?
„Ütle mulle, hellake!“

„Ei ole näinud,“ ta kostis mull;
„Tahan teistelt küsida.“
Neiu mylt häbendes ära läks;
Pea tuli jälle ta.

„Külamees, keegi su kinnast ei näin'd,
Palun, võta wastu see!“
Kinda ma võtsin ja sõitsin sealt,
Sinna jätsin südame.

Sõites sealt läbi siis igakord
Oli minul äpardust:
Rattapulk kadus wõi kiskus piits,
Jätkas leidsin wiivitust. —

"Jsa, oh kunas mull' talu saab?
Müll wöin tuua armusse?
Neiu mul nägus ja lõbus on,
Lahab pea mehele".

"Nägu tal naerul, tal walge pea,
Silmad helbed, finised.
Mõnuslik minij' sest neiuft saab,
Lallitab, mis tarwitsed".

98.

Seal sõidab wile postiwanker
Suurt maanteed mööda wurinal,
Ja kellukene kurwal wiijil
Teeb tilla tõlla looga all.

Poisjs usin, ta ju tõusis öösel,
Ta ohtas kurwalt südamest,
Ja hakkas laulma lahkeist filmist,
Ta laulis neiu filmadeist.

Oh finisilmad, finisilmad,
Te piinasite poisikest!
Miks kiskusite, inimesed,
Te südant lahti südamest?

Nüüd olen üksi, mina waene!...
Ja äkki ajas nelja ta!
Ja lõi siis lustil sõidu mängi
Ja pani laulma linduna.

Weneteeldest.

99.

Suwedõhtu eha ajal,
Kui weel sääsed surusid,
Rahu oli lind'e jaajal,
Kaste kattis murusid.

Rõndisin ma kenat rada,
Kelle ääred diši täis;
Neiu nägu awaldata
Wõttis ühe roosi õis.

Mina astsin roosi ette,
Õrnast armust sunnitud
Ja siis wõtsin roosi kätte,
Suisa andsin roosil' suud.

Alga mesilane õel,
Uinus roosi lehe all;
Warsti tema walus nõel
Seisits huules sügawal.

Kesse teab kas mesilane
Head wõi santi sõna tõi?
Mesilane, tigedane,
Õtsata ta ohtu löi.

Ei weel terwed olnud huuled
Nõelumise haiguselt,
Sõnumid ju tõiwad tuuled
Neiu armu leiguselt.

Siis ep paistetatas mu süda
Sullem huule nõelusest;
Märts' ma hakkas elu ida
Inimeste õelusest.

Talutütar tuwile,
Kaunis kodukanake,
Lenda üle aia sa:
Põõsitus sind ootan ma!

Ei siin ükski linnuke
Pestitele põõsasse:
Oleme siin kahekesi,
Käes ju kena kewade.

Tali oli piff ja külm,
Harwa nägi sind mu film:
Tule siia kewadel,
Kuju wiin sind sügisel!

Tua taga ua died,
Mida taga erne died,
Murmel ruffilille died,
Liimikul on lina died,
Mäel on maasikmarja died,
Mias hella roosi died,
Kambris õitseb neiukena,
Talutütar taimetene.

Neiu uhkem ua dieft,
Ehtisem sa erne dieft,
Lahkem ruffilille dieft,
Põbusam sa lina dieft,
Armsam maasikmarja dieft,
Rõõmsam hella roosi dieft —
Ütle, kinas kofku jaame?
Millal tohin teile tulla?

Beiukena poisikene,
Ära tule päewa ajal,
Tule õhtu-hõlma warjul!
Ära tule teeda mööda,
Tule, armas, aeda mööda!
Karga üle lapsta aia,
Astu läbi marja aia
Sinna fuure saare alla!

Ütlen teistel': „Olen haige,
Lähen wälja lahutama!“
Jsa ütleb: „Mis sul wiga?“
Ema hüüab: „Mis sul häda?“
Mina wästan: „Pea walu,
Pea walu, hamba walu,
Rõõgis luus ja lihas walu;
Waja weidi jalutada!“

Lähen aeda, kõnnin aias,
Põõran sammud sinna tänna,
Wiimaks fuure saare poole,
Hüppan sinu rinna na'ale,
Sinu sooje sõnu kuulma. —
Olen aias ära käinud,
Siis kõik walu ära wõetud;
Astun tuppa — olen terve.

Tule ju sa kodu, kallis laugelt maalt,
Jgaw mul siin oodata sind.
Kuuleks ma weel sinu kõnet sagedalt,
Kannaks sind weel kodupind.

Üksinda heljub nüüd õues mu heal,
Metsas ja wainul, mägede peal.
Metsad ja wainud ka ootawadgi
Armuke sind tagasi.

Mullu kui siin wainul, metsas kõndsime.
Jlus küll siis õitfes kõik ma.
Enfaste siis laulis õhus lõoke,
Hällides seal hõiskas ta.
Hõiskama hõikas meid kukulind puul,
Kaugele kandis laulu healt tuul.
Üksinda laulan nüüd haleste ma.
Armuke ju tule sa.

103.

Üksinda armastan
Jaanike sind.
Tuhat ferd terwitan
Jaanike sind.
Mõteldes sinu peal
Walwanud olen ma
Mõne õõ uneta,
Jaanike ae!

Läksid sa mere peal',
Jaanike ae!
Hüüdis mu hale heal:
Jaanike ae!
Meri on armuta,
Ara sa merele
Usu end armuke,
Jaanike ae!

Kosjas küll käiti mul,
Jaanike ae!
Aga ma jäin full',
Jaanike ae!
Kosigu teisi nad!
Sinule üksinda
Lähem ma lustiga,
Jaanike ae!

104.

Waat oru sees weskü
Seal lõgiseb ta.
Jõe kaldal, seal kõnnib
üks neiu ka, la la jne.

Sa jõgi see jookseb
Mii jõudfasti seal.
Sind armastab neiu
Mu süda, mu meel.

Küll olen full' ütlen'd:
Ma armastan sind.
Aga sina, ei ütlen'd,
Et armastad mind.

See surub mu südant,
See murrab mu meelt.
Armus sõnale peasta,
Oh neiu, su keelt!

Ma tean, su süda
Ei armule külm;
Seal paistab üks rõõmu
Ja heiduse ilm.

Sa aga teed nalja.
Mu Anneke, ae!
Kas mu süda ei tunne,
Mu silmad ei näe?

105.

"Hõisja, pois, ja wõta naene!"
Hüüdis mulle külawana,
Halli peaga onukene.
Mina kuulsin, kostsin wastu:
Kulla, kuku, onukene,
Kuhu panen noore naese,
Kuhu armsama asendan?
Ei mul pole koda, maja,
Kus wõin seada süngise;
Ei mul pole maad, ei põldu,
Kuhu külwan ruffid, odrad;
Ei mul pole niitu, aasu,
Kust saaks heinu lambale,
Kohu läpsilehmale;
Ei mul pole sohhibuust,
Kellega sõidaksin kosjule.
Olen ikka teiste ori,
Teenin ikka peremehi
Wõera talu wäljadel,
Wõera küla nurmedel.
Küll on külas neidusid,
Hoolsaid orjalapsukesti,
Sirgeid sulase tütterid,
Keda wõiks tuua kodukanaks,
Suu juures suigutada,
Soojas kaenlas kaijutada.

Aga paraku, paife,
Kulla küla wanake:
Üksinda pean puhkama,
Kurwalt uinuma üksinda!

106.

Istun kuulsas Leipsti linnas
Wäitfe, kitsa kambri sees,
Mõtted on mul ikka winnas,
Rändmas rahwa radades.

Lendwad läbi maad ja mered,
Waatwad waba rahwusi,
Waatwad ka, kas Eesti pered
Näitwad üles wahwusi.

Wesi tikub mulle filma,
Kui ma mõtlen elawalt,
Eesti ennemuistest ilma
Silmitsedes sügawalt.

Aga kui ma jälle kuulen
Ürkamise sõnumeid,
Siis ma hõiskan, laulan, luulen,
Walan rõõmu pisaraid.

Wõeralt maalt ma parga püüan
Jamaale punuda,
Iga päew ma palwes hüüan:
Ela, armas Eesti! "

Istun laua ääres,
 Mõtlen järele:
 Kuis on ilmas elul
 Mehel üffikul;
 Ei ole tublil mehel
 Armast noorikut;
 Ei ole tublil mehel
 Truut sõpra ka;
 Ei ole raha, wara,
 Sooja nurraki;
 Ei ole atra, äket
 Ega hobust ka!
 Ühes maesufega
 Jättis isake
 Mulle ainfa ande:
 Mehilise jõuu.
 Kibe häda sunnil
 Olen sedagi
 Ara kulutanud
 Teiste tuluks ma.
 Istun laua ääres,
 Mõtlen järele.
 Kuis on ilmas elu
 Mehel üffikul?

Kewadine ilu õitses,
 Meiu ilu õitses ka.
 Kewadine ilu läinud,
 Meiu ilul' otja teinud
 Surm, see ilu rikkuja.

Kewadine ilu hakkas
 Jälle uuest õitsema.
 Meiu ilu haura wilus,
 Närtsinud see õis nii ilus,
 Seestap leina laulan ma.

Ati nüüd üffi olen,
 Kõnnin kurwa meelega.
 Oh mil tulewad need ajad,
 Kus ma pärin taewamajad,
 Näen säääl, armuke, find ka!

Kewadise õhtu ilul,
 Kui weel päike pilwe pilul
 Oma kuldest nagu näitis,
 Rõõmuga kõik hinged täitis

Kõndis noormees järwe ääres,
 Rahwatus ta näos noores,
 Järw, see oli peegli puhas,
 Kalad lõiwad sulpsu luhas.

"Oh et uppusid sa ära,
 Minu kõige kallim wara!
 Oh et närtsinud su palged,
 Chapunad, lumiwalged!"

Noormees hüüdis, lepit helkis,
 Tähed hülgasid taewa telgis.
 Ööpik tundis tema häda,
 Aawalbeles laulus seda.

Jälle noormees hüüdis mures,
 Hinge ahastuses suures:
 "Näita oma naerul nagu,
 Sündku weel see armutegu!"

Näfineitsi naerul näoga,
Nii kui Mari, walge peaga,
Jstus üles wete peale,
Tõstis hilju helde heale:

"Tule, peig, sind kaisus kannan,
Hellas ihas suud full' annan!"
Kaldalt kargas tema kaela
Noormees, wajus wete alla.

Wete wood, mis laenetasid,
Warsti ära wirwendasid;
Kohkund õõpik laulu tõstis,
Tähtesira taewast paistis.

Iga kewadisel ilul,
Sitsme ajal, õhtuwilul,
Õõpik healt seal tõstab helgil,
Tähed hiilgwad taewa telgil.

110.

Kui mu kallist isa talu
Jumalaga jätsin ma,
Tundis minu süda walu
Mis ei wõi ma ütelda.

Wärawalt ma üle wälja
Sõitsin wenna saatusel,
Sõitsin üle nurme selja,
Kust weel kodu nähtawal.

Wend mull' ütles: "Ära nuta,
Ära enam kaeba nii!"
Mina wastu: "Ära rutta,
Siit näen kodu wiimati."

"Goia hobust finni wäha,
Lai mind waad'ta tagasi,
Ehk ei saa ma enam näha
Isa talu iialgi."

"Jumalaga isa maja,
Nurm ja niit ja karjamaa!
Taewas anna mis teil waja,
Jumal küll teid õnnista!"

111.

Kurb siin kangel on mu süda, meel,
Kaua pean wiibima siin weel?
Mu sõbrad käiwad alati.
Dustil lauldes kodu tagasi:
Ei ma waene kodu minna saa,
Kangel mu kallis kodune maa.

Kõrged pilwed käiwad karmeste,
Lennul läbi päikse läil'wuse;
Minu kodu a'ab neid igatsus
Baat'ma kuis seal ditseb iludus:
Ei ma waene kodu minna saa,
Kangel mu kallis kodune maa.

Püha päike taewa funingas!
Walitseja ilmas ilusas,
Laota hiilgwaid jooni laiale
Kodu dite üle soojaste!
Ei ma waene kodu minna saa,
Kangel mu kallis kodune maa.

Wiige wihma, pilwed wiledad,
Niisutage minu isamaad!
Päike, wõsu, metsu õnnista,
Kelles enne karja kaitfin ma!
Ei maa waene kodu minna saa,
Kaugel mu kallis kodune maa.

112.

Laulis, laulis linnukene,
Jäi siis jälle wait.
Rõõmu, mis mu süda tundis,
Unustas ta pea.

Miks sa, laululinnukene,
Laulu lõpetasid?
Kuidas said sa, tutwaks, süda,
Musta muredega?

Oh! oh! laululinnukese
Tapsid ära tuisud.
Tubli mehe mürdsid maha
Õdelad laimamised.

Oleks lendand linnukene
Sinimere äärde!
Oleks põgend poisikene
Sägawasse metsa!

Merel wooleb mühisewad,
Aga mitte tuisud;
Metsas kiskjad metsalised,
Mitte inimesi.

Ega laened lindu kiusa
Nagu tigid tuisud;
Metsaloom nii meest ei kiusa
Nagu inimene.

113.

Mäelt tähtis taewast waatab
Örn neiu alla sealt,
Kuis kõnnin ilma orus
Ja tõstan kurba healt.

See neiu oli minu
Weel mullu heinamaal;
Meid kattis wõsa wilu
Seal õndsal õitsemaal.

See neiu närtsis ära,
Kui tuli sügise,
Kui kolletasid lehed
Ja wait jäi linnuke.

Oh waata mäelt alla
Mu peale heldeste!
Ja sooja sumet kalla
Mu mure talwesse!

114.

Miks nii mures minu süda,
Miks nii kurb on minu meel?
Meel on kurb ja mures süda,
Et ma kaugel kodust weel.

Tali külm ja kuri läheb,
Kätte tuleb kewade;
Suvi soe ja sume läheb,
Kätte jõuab sügise.

Tuleb kewade aeg kätte:
Tooming tõttab lehile,
Kaasik lehtel lehmiteleb,
Kuusel kaswab kähike.

Tuleb sügise aeg kätte
Tõttwad lehed toomingust,
Kasest lehed kahanewad,
Käbi kukub kuusikust.

Aga mult ei kurbtus kao,
Hamaale igatsus,
Ei mult muret ära murra
Wõõra rahwa iludus.

Wõõral maal on uhked linnad
Küllad kenad, ilusad,
Wõõral maal on laiad jõed,
Mäed märka kõrgemad.

Aga minu isa kodu,
Hä täre, kambrite,
Wäike küla, kink ja oja —
Armsamad nad minule.

115.

Mina seisjan mäe otjas
Kohiseva metsa sees,
Põlwed sõudwad minu üle
Pihuwihma pisardes.

Läbi halli wihmaudu
Drus kaunil kinkudel
Mäen nägusama küla
Ditsmas oja kalda eel.

Kirikukell kõrgelt kõmab,
Metsad wastu kostawad;
Üht, kes elanud seal külas,
Sõbrad hauda saadawad.

Enimene elab, õitseb,
Tema ilu otja läeb
Saunamehest kuningani:
Mäe ja oru ilu jääb.

Sellel mäel, õitswas orus
Glakfin küll ikka ma,
Ja kui waim must lendes lahkeb,
Jgawest siin hingaks ka.

116.

Mina waene leske naene!
Ära mind mu toast aeti,
Toa seesta, toa eesta,
Wärawästa, wainulta.

Nõnda waene leske naene
Kui see wäli aiata,
Kus kõik lambad sisse laosid,
Kari sisse kalluteleb.

Nõnda halwa orjafene
Kui see tuba katufeta:
Wihmad peale wihuwad,
Sajud peale sajawad.

Minu isa aias kaswis
 Rõrge kahar kasepuu,
 Tema laia okste warjul
 Sonis õnnist und mu suu.

Murul tema tüwe ümber
 Wennaga jääl mängsin ma,
 Suwe ilu loojal' laulsin,
 Wastu helkis wõsammaa.

Tuli isa põllult koju,
 Kaunist kasest mööda käis,
 Meid siis nähes tema nägu
 Oli armu, rõõmu täis.

Ja kui poisj sai poisilesest,
 Ühte neidu seal ma näin;
 Kena neiu kõrwal istisin,
 Tema palgilt armu jōin.

Kahar kasl, see raidi maha;
 Wend ja isa mulla all;
 Neiu, külemehe naene;
 Mina ise, wõeral maal.

Rõik on läind! Meed ajad aga
 Ei läe meelest iialgi.
 Kuldsed päewad, hõbeajad,
 Tulge, tulge tagasi!

Oh ma waene
 Ara põlgatud lapsufene!
 Wanemad on muldn läind,
 Sugulastel olen käinud,
 Kuid ma koormaks kõigile.

Mul on häda,
 Aga kes see usub seda?
 Sest kes hoolt mu eest peaks kandma,
 Ihul', hingel' toidust andma?
 Oh et furnud wanemad!

Isa taewas,
 Ole abiks mulle waewas!
 Sinu peale mina loodan,
 Usus abi sult ma ootan:
 Kuule oma lapse healt!

Oh mu hella eidekene,
 Wara waosid hauda!
 Sinu lahket naerul nägu
 Ei saa näha ma.
 Südamas mul walu,
 Silmis pisar paisub,
 Rahwatand mu nägu,
 Nutust nõrk ju maa.
 Sinuta mu elu
 Ribe mõru on,
 Sinuta maailma ilu
 Paistab halesse.

Kes mull' waesfel fogub weimi,
Kes mind ehiteleb,
Kui ma astun altarile
Peiu kõrwale?
Wõeras fogub weimi,
Wõeras küla naene;
Wõeras ehiteleb,
Saadab sajale;
Küla mind küll õppeb,
Küla õppus külm;
Eide õppus mulle puudub,
Eide juhatus.

Oh mu hella eidekene,
Vara waosid hauda!
Sinu lahket naerul nägu
Ei sa näha ma.
Oh et minu armu,
Oh et minu ilu,
Oh et minu peigu
Ei näe eideke!
Waata mäelt alla
Hella eideke:
Dma noort ja armast tütart
Heldest õnnista!

120.

^s
Phtul istun ainuüksi
Rambri kurgi seinte keskel,
Lambi wainne lõke loidab
Jga õhtu ühte wiisi,
Kellukene tiksub seinal
Ühte wiisi.

Oleks rahul, ei saa olla,
Mõtteleks mõnda, pole püü:
Uulitsal üks hõiskamine,
Rahwa hulga rändamine,
Ratta rabin, kabja kabin
Kõõwib rahu.

Endsed õhtud Gesti pinnal
Kodus kallimate keskel
Ditsetulel, peeruwalgel,
Jga õhtu ise wiisi:
Oh kuis olid õndsad nemad,
Rahust rikkad!

121.

Pli kaas mul tullesjagi,
Aga mitte minnesjagi:
Roorelt magama ta läinud,
Mujalt alla ilma.

Raasa wiidi uksest wälja,
Armud läksid aknast wälja;
Raasa wiidi teeda mööda,
Armud läksid aeda mööda.

Raasa hauda pannetie,
Armud alla heidetie:
Üksina jäin ma järele
Haua ääre nuttemaie!

Siin ma istu, siin ma ike,
Siin ma nõrgu, siin nõrenda.
Siin ma muretse, siin murdu
Siin ma kaldu, siin kahetse.

Siia tiigi tekkunewe,
Siia hallika asuwe,
Jõe kääru kääwe totku
Dja otja joosewe.

Rüll saab külla karja jumwa,
Jumwa walla warstele
Minu waese filma wetta,
Silma wetta sõ'äme werd.

Kee mu näie, see mu näide,
Kee mu tuusi, see kõnele:
Näe kus ikeb neiu noori,
Kahetseleb kaalusfid!

Mina kuule, koste jälle:
Ei ma ike helmesfid,
Muretse ka musta ruffa,
Kahetsegi kaalusfid.

Mina ike oma esat,
Oma emat ike ma.
Oma kallist kandajata,
Ladust latse hoidejat.

Gladen saab helme-kõrra
Kaala-konna kaswaen;
Gladen ei saa ma esat',
Ega emat eladen.

Hele eha ilu sirab
Hele eha tähele.
Minu weli nārbis noorelt,
Anti wara hauale.

Leheküul mets lehitseles,
Rohtu tärkas rohkest' maa;
Gaigeks jäi mu helde weli,
Wõitles suiwa surmaga.

Ütji kurb ma käisin karjas,
Dja ääres nutsin ma;
Aga filmapiiste ojad
Ei wõind welle aidata.

Weli firstus hauda tanti,
Järel' jäin ma leinama,
Kuusif leinas, kaasik kaebas,
Kaebama jäi karjama.

Kari waatas kurwalt ümber,
Kuhu jäenud karjane,
Küla noorus oli norgus,
Leina laulis linnuke.

Kewade sai jälle kätte,
Mets läts jälle lehile;
Wõja tärkas, idu ärkas —
Aga ei mu wellele.

Hele eha tähefene,
Tereta mu welle ja!
Ütle, et ta minu meeles
Jkka armas otsjata.

Koolast wara hommitu
 Kui need päikse jooned
 Tõuswad üle mäe ja soo,
 Aan ma karja metša.

Kaugelt kägu teretab
 Mind ja hüüab ööpik.
 Kõik see linde hulk mind aab
 Lustilikult laulma.

Kastetilgad kõiguvad
 Hüilgdes heinakörtel,
 Salatuuled sõnawad
 Öite lehke kandes.

Kari rohkel rohul jõõb,
 Magab murul wahel,
 Krants mul teda kofku löõb,
 Kui ta läheb laial'.

Bruufosti ma wälja toon
 Kotist mätta peale,
 Söön ja piima lähkrift joon,
 Wett ka hallitasta.

Öite õrnal tippudel
 Vibliksfjed tantšwad,
 Draw hüppab oksadel,
 Ma ka tantšin, hüppan.

Nõnda elan rõõmsaste
 Kuni kiini aeg,
 Siis aan karja wilusje,
 Öse supremaie.

Kallis karjalapse põli,
 Kallim kõigest põlwedest!
 Nagu pähä püha õli
 Aaronile walati:
 Nõnda sajab sala kaste
 Üle kõigi karjalaste.

Nagu Taawet kaunis kooris
 Lastis tõusta laulu healt,
 Nõnda hüüdwad offis nooris
 Linnukesjed siit ja sealt:
 Nende kaasas tõstab heale
 Karjanegi taewa poole.

Kasteheina kõrrest helkiwad
 Kastepärlid ilusad,
 Kulla, hõbe wiisi hüilgwad,
 Päewa paistel läigiwad:
 Karjapoissi rõõmustawad,
 Öndjust südamesse saatwad.

Ilusamad lillekesjed
 Nagu Saalomoni siid,
 Purpurpunasemad põsed
 Täitwad loimi, lepikuid:
 Karjalaste peadel pärjad,
 Kätel kirjud merehärjad.

Wiirukit nad wiiwad taewa
 Oma õitswaiši õilmetest,
 Nende lehkawasje laewa
 Panewad nad palwekest:
 Saatwad finna, kus on Looja,
 Arapeastja, õnnetooja.

Kena kesaurne kessel
 Kõnnib karjapoistele,
 Kõnnib lambakarja ümber,
 Hoiab lambaid hoolfaste.

Rahul lambad rohtu maitšwad,
 Talled kõrwal tantšiwad,
 Pinnud ümberkeeru laulwad,
 Lilled läigitawad maad.

Lõo hõiskab dite õhul
 Keerutelles kõrgele;
 Lõo lõõrituse jekka
 Kõlab ka nüüd karjane. —

Tuule tuhin hakkab tõusma
 Pilwed pakkus paisuma, —
 Jäffa ligemalle lendwad —
 Wihm ju walab walguga. —

Karjapoiss ei enam hõiska,
 Lõõke ei laulagi,
 Lambakarja kogub kofku,
 Talled jääwad waguusi.

Karjapoiss, nii aja tuuled,
 Uja tormid tulewad, —
 Ära rõõmu, ära noorust
 Wiledaste wiivad nad! —

Pisje tümin kõmab kangel';
 Sadu sõitnud kaugele;
 Päike paistab wihma tilku
 Rohu ladwul lahkeste.

Laiali läeb lambakarja,
 Jälle laulab lõõke;
 Kõik nüüd kogub kaunimine,
 Jälle hõiskab karjane."

Hõiska, hella poisikene,
 Kõrjupõlwele kasilal!
 Mõni kurbdus, mõni mure
 Tuleb põlwele tulewal.

Magus Mai on jälle tulnud
 Meile kena kuuega,
 Pinnud, lilled ligi toonud.
 Ehtes dielooriga.

Oh kes oskab Maie mõnu
 Hästi üles rääkida?
 Kes see mõistab Maie andeid
 Paremini pruukida?

Kirkuherra, kõstriisand,
 Maie rõõmuist ilma nad:
 Ribedasti kirjutama
 Kirtsas lambris peawad.

Beenikene linnaherra
 Jääb ka Maie mujuta:
 Kiwimajas kuumas elab
 Alma Maie iluta.

Kõnnipoiss näeb üksi kaugele
 Maie ilu igapäew,
 Siiski suud ei saa tall' anda,
 Teda süü töö ja waew.

Karjapoiss käib ükspäini
Maie kaasas mahedast,
Näeb Maie naerul nägu,
Kui ta waatab lahedaft.

Karjapoisi põli parem
Mõnest miljonäärift veel:
Ta käib Maie kae kõrwal
Snnnerikkalt päewal, ööl.

128.

Ma olen karjapoisike
Ja waatan mäelt kaugele:
Siit näen ma palju talusid
Ja firikute tornisid,
Ma karjapoisikene.

Siit waatan mina metsa peal',
Rust kõlab kaunis linde heal,
Siit waatan üle heinamaa
Ja üle nurme, nõmmemaa,
Ma karjapoisikene.

Küll uhke on siin ülewal,
Kui sõuab tuul siit tuhinal:
Eas' tuul küll kõwast lõõtsuda,
Ma laulan ikka rõõmuga,
Ma karjapoisikene.

Kui mustaks läheb taewa telf
Ja wihma kahab, kargib wälf,
Siis hüüan ma: „Wälf puutmata
Mu isa maja jäta ja!”
Ma karjapoisikene.

Kui kure maailm igal pool
Mind ahwardaks kui pissenool,
Siis hüüan wastu walguste,
Mind, kurjus, jäta rahule!
Ma karjapoisikene.

129.

Siin on rikas rohumaa,
Aage siia karjad!
Lõbus linde laulu kuulda,
Jlus ise hõistka, laulda:
Magusad siin marjad!

Mõnus siin on maelda,
Mängi igal mängil!
Eas' siin härjad puskelewad,
Eas' siin koerad purelewad:
Meie samblasängil!

Jga põlwe rahwa seas
Meie põli muldne!
Siiski käis ka Taawet karjas,
Aga pärast pead tal warjas
Kuningakroon kuldne!

Hoidkem karja hoolega,
See on meie kohus!
Wanemad siis meid veel tiitwad,
Karja juures rõõmul wiitwad,
Kui on moona kohus!

Üles, üles! hüüab ööpik,
Wastu kostab waljust lepit:
Tõuske üles, karjapoised,
Juba laulwad linde koorid!

Üles, üles! kufub kagu.
Juba oma kuldast nägu
Näitab päike metsa taga,
Ihm on wait ja selge, waga.

Üles! Kõik mu karja sõbrad,
Name metsa lambad, tõprad;
Kõlla karjad healt ju teewad,
Karjapoised jarmu lööwad.

Name sööma mõssa karjad,
Ise lähme mäele: Marjad
Maitsewad seal magusaste,
Üle on ju läinud kaste.

Warsti hakkab palawaste
Päike paisima, mäledasti
Hakkawad siis jooksuma kiini
Lehmad, teewad jalgel pinni.

Lööme lusti weel on aega,
Loome lutsu jõel paega
Punume ka pärgi lillast,
Pea lahume sest killast.

Bulgaria õitswas orus
Olin maaš ma üffinda:
Sügaw haaw mul auras rinnus,
Minu werd jõi mõeras maa.

Minu kõrwal kalju kallast,
Päike kalju põletas,
Päikse tuli, walu tuli:
Juba olin suremas.

Tulid orgu' haigekandjad,
Teişi leiti, kanneti,
Nende haawu wereši pesti:
Mind, oh! järel jäeti.

Baata, siis üks linnukene
Hüppas, laulis oksa peal.
Mõeras lindu, sinisiiba,
Raunist kostis sinu heal!

Sinisiiba mõerast lindu
Tuldi kuulma, püüdema:
Lind läks lendu, mind sealt leiti,
Kui ju mõitlin surmaga.

Aga mõeras linnukene,
Kus ja lendad, laulad nüüd?
Andku Looja sulle abi,
Kui su poegil hädahüüd!

Koidu heli
Täna tood mul surma valu.
Sõakrummid warsti hüüdwad,
Kuulid meeste elu plüüdwad,
Tap'wad sõpru wõi ka mind.

Pea mõeldud
On kõik rõdmustus meilt wõetud;
Eila sõitsin uhkest mina,
Täna rindu lastas tina,
Homme külma haua sees.

Oh kui wara
Raob iludus meist ära;
Kiidad ja küll oma palgeid
Purpurpuna'id piimawalgeid,
Oh need roosid närtšiwad!

Sündku nõnda
Mull' kui Jumal tahab käända,
Julgeste nüüd lähen jõtta,
Ja kui surm mind tahab wõtta,
Sureb wapper sõamees.

Kui keiser kutsus jõtta,
Meid käseb mõdegad wõtta,
Siis tõtta tahame
Ja waljust hüüame:
Hurraa, hurraa, hurraa!

Kui waenlane on wägew,
Siis meie mõet on tegew
Ja jõudu kätel küll
Ja julgust südamil.
Hurraa, hurra, hurra!

Ei jäta waenu maha,
Ja rahu anda tahame,
Siis ostkem odaga
Uut rahu werega!
Hurraa, hurraa, hurraa!

Meil prii ja rõdmus süda,
Ja wabaduse ida
Kõik kofutageme,
Siis hästi kofume.
Hurraa, hurraa, hurraa!

Me tahame nii ifka
Truud olla riigi rikka
Head liitmed, ustawad
Kõik keisri alamad!
Hurraa, hurraa, hurraa!

Laste lipud lehwitada,
Mõdegad, teed meil raiuge!
Jumal jubib wõidu raha,
Wäriße ja, waenlane!

Wägi marsib, kajak ajab,
Mõdegad, odad walguwad,
Sõja kaksijõna kajak,
Sammud kõigutawad maad.

Jäta püha lääne pinda,
Waenlane, siin näed meest!
Roju poole kääna rinda
Kättemaksja meeste eest!

Wandugeme püha wannet,
Wene mehed, wanduge:
Isamaad, me Looja annet,
Hoidkem ikka wapraste!

Jooksku higi, jooksku veri:
Andgem waenlasele tuld!
Waba olgu Väanemeri,
Waba Eesti muld, ja kuld!

135.

Mul oli üks hea sõber,
Ei paremat ma saa,
Ei mõinud ta mind jätta;
Kui trummid hüüdsid sõtta
Mu kõrwas sõdis ta.

Üks kuul seal tuli lend'es:
Kas mulle ehk kas full?
See temale on tõtnud,
Surin teda minult mõtnud;
Oh oleks tuln'd ka mull!

Ta tahtis kätt mul anda,
"Ei kätt wõi anda ma."
Püss seisis sihil filmas:
"Oh jää ka teises ilmas
Mull' truutiks sõbraks sa."

136.

Nüüd lahtun ära isamaalt
Ja isamaja warju alt,
Pean wõõral' maale minema
Ja saan seal wõõras olema.

Jää Jumalaga, isa sa,
Sull' ütlen tänu otsata,
Et oled poega õpetan'd
Ja meheks teda kaswatan'd.

Jää Jumalaga, emake,
Kes armastad mind heldeste!
Sult lahtun mina filmawees,
Su õpuft hoian südames.

Nüüd Jumalaga, õeke,
Sind armastan ma hellaste!
Oh ära nutsa ärdaste,
Sa rõhud minu südame!

Ja sina, minu neiuke,
Mu ilus hella õieke!
Nüüd sinust saan ma laht'ud
Ja püssi külge laulat'ud.

Jää Jumalaga, kallis wend!
Oh, ära kurwasta nii end!
Mees peab sõtta sammuma
Ja isamaa eest mõitlema.

Nüüd jätke järel' hale nutt,
Mind hoitab käst, mul tibe rutt.
Mull' julgus juurdeleb südames
Ja kaswab üles kanguses.

Nüüd Jumalaga, majake,
Kus hoidis mind mu eideke,
Ja muru, kus ma mängisin,
Ja aed, kus puid ma istutin!

Jää Jumalaga, heinamaa,
Ja karjamaa, nurm niiduga,
Ja mets, kus laululind'ega
Ma tõstsin heale huiutama.

Nüüd Jumalaga, orud, mäed,
Ja selged ojad, järved, jõed,
Kus olen sõudnud, ujunud
Ja mõnda kala püüdenud.

Ja sinul, minu kõrwike!
Ma soovin terwist lahkeste!
Me truust' tööd küll tegime,
Nüüd haledaste lahkume.

Jää Jumalaga, kirik ja,
Ja kallid koolimaja ka!
Teid igawest' saan tänama
Ja armsast' meeles pidama.

Sa wana tuttav furnuaid,
Ei tea, kas saad minu luid!
Ehk lahingisse langen ma
Saan maetud kaugel kaebmata.

Ma tõstan peast kübara,
Sind taewa isa palun ma:
Oh kaitse kodu wägewast'
Ja iga sõpra, sugulast!

Nüüd ma lähen wõeral' maale
Wäga kurwa meelega,
Kõit, kes olete mul armsad
Bean jätma maha ma.

Kurwastus mind rängast' rõhub,
Siida tahab lõhkeda
Walu pärast, filmawesi
Woolab ilma otjata.

Aga mis wõib sinna teha!
Mind ju hõikab isamaa,
Meie armas, kallid Keiser
Teiste seltsis sõdima.

Ehk ma teist küll kaugel olen,
Saan teid näha ehk ei saa,
Siiski ikka saawad mõtted
Teie juures olema.

Taewa isa sõna kuulda
Tahan igal ajal ma,
Ennast tema hooleks anda,
Tehku nii, kui tunneb ta.

Rui te iial palwet teete,
Paluge ka minu eest,
Et mind Jumal ikka kaitseks,
Tooks mind kodu sõa seest.

Täna siin veel oleme,
 Homme ära läheme.
 Meie peame rändma,
 Ara kangel' kõndma.

Maha jätam' wanemad,
 Kes meid järel' nutavad,
 Maha õe ja wenna,
 Maha neuu fena.

Ärge kallid kaebage,
 Ega nutte ärdaste!
 Kuhu ka ma lähan
 Armast'a teid tahan.

Jga tuule õhuke
 Terwist toob teil' hellaste,
 Terwist päiksel' saadan,
 Mõtteis te peal' waadan.

Peaksin ehk wara ka,
 Lahingisje langema,
 On surm minu huulil,
 Terwist jaadan tuulil.

Ärge nutte ärdaste,
 Taewa isa paluge!
 Küll siis kumab eha,
 Mill saan kodu näha.

J. Adamson'ile.

Ära murdu, muretse,
 Ära kaldu, kahetse,
 Sõber, head ikka tee,
 Priiust, õigust igatse!

Waata, lume koorma all
 Talwe külmal kangemal
 Dras peab ootama,
 Rewadel läeb kosuma!

Pärašt pisse mürinat,
 Pärašt wihma — waata maad:
 Enam ta veel haljendab,
 Rohkemaste rohtu aab.

Pärašt waenu, mõitlemist,
 Pärašt werewalamist
 Rahu on veel magusam,
 Töö veel taga tulusam.

Sõber, head seemet ja
 Külwa! Rahul kannata:
 Küll ta hakkab iduma,
 Wilja kandma kasuga.

Dr. Kreutzwaldi 70. sünnipäevaks 14. Detsembris 1873.

"Argake!" Sa hüüdsid wahwast
Kõhutatud Gesti rahwast
Wabaduse koidu aal,
Rahwas sinu hüüdu märkas,
Pikast unest üles ärkas,
Nägi päikest tõuswat maal.

Tuli uni unest jälle
Gesti rahwa filmadele,
Siis ep unest hüüdsid ja:
"Arka, ots on tulnud ööle,
Tõtta uue päewa tööle
Maad ja waimu harima!"

Ärkwale sa kõiki hüüdsid:
Muist su hüüdu täita püüdsid,
Aga muist jäid uniseks.
Ometi läks haljendama
Isamaa ja õilmendama,
Eöödid saidwad põldudeks.

Sull' see tähtsa töö eest tänu
Kõlab meie laulu mõnu
Sügawast südamest.
Laul, ja kõla: Kreutzwald ela!
Auns ja õnnes kaua ela,
Hoitud taewa heldusest!

Ei meil ole tuua annet
Muud, kui toome seda wannet
Koffu lüües noored käed:
Räia tahame su rada,
Unisid ka äratada!
Kuulge seda, taewa wäed!

Hella welle, elage
Sellel karjil kasul!
Nüüd ep ilus ilutseda,
Nüüd ep mahe maratseada,
Kurelda nüüd kaunis.

Ilmu om nüüd ehtienn',
Kõõmu rõõwienna,
Ehenä nüüd jooseb ilu,
Peränä nüüd jooseb pidu,
Nali kõrwan kõnnib.

Helde Jumal seda täab,
Seda mõistab Maarja:
Meanes tõuseb tõine põlwe;
Et meil' andas aiga uusi,
Aiga ikuline.

Helde Jumal seda täab
Meanes tõine põlwe:
Ehenä et jooseb iftu,
Peränä et jooseb pilli,
Mure kõrwan kõnnib.

Hellad welled asikem kofku
Lustipidu laua ümber;
Tõstikem klaasid, tõstikem kannud,
Laskem priiust elada!

Lapsepõlwe ladus lootus,
Mis mu kaisus enne kaswis
Mängimisel pehmel murul,
Arka jälle ülesse!

Laena julgust, laena jõudu
Targa tööde toimetusel;
Wahwasta ja meie waimu
Ünnistuseks isamaal.

Hellad welled, tõstke toobid
Nende meeste auuks, õnneks,
Kes on tähtsa tegudega
Gesti põlwe parandand!

Hellad welled, joogem jälle
Neile heldeil' emadele,
Kes on kannud kangeid poegi,
Kaanid tütreid kiigutand!

Joogem noortel' neidudele
Tühendelles kannud, toobid,
Kübart keerutades kõrges
Gesti neid elagu!

(Tasa:)

Täitkem toobid ääre tasa,
Andkem ohwrid Gesti mullal,
Mis on muistisel ajal joonud
Wahwa Gesti meeste werd.

Joogem rõõmsast jälle, welled,
Gest weel elab Gesti fugu,
Raswatelles kangeid poegi;
Gesti fugu elagu!

143.

Kaenlas püüa, koer tõrmas
Metsas mägedel
Küti käib jõuude sammul
Wara walge eel
La la la.

Nii kui tuule riigis
Kotkas kuningas
Nii ka mäel, metsas
Kuningas on kütt
La la la.

Kaugel kuul mõib käia
See ta rikkas riik
Kõik mis jookseb, lendab
See ta wara saak
La la la.

Satsakeele järele.

144.

Kaugelt reisirõõmu poole
Terwe tee peal mõtlin ma:
Ammu ei saand ema näha,
Kuidas räägin emaga?

Mis küll ütlen ilust, armast
Emale ma eiti,
Kui mu kallid kiigutaja
Hakkab kaela minule?

Mõtteid tuli mitu sada,
Teine teisest ilusam,
Aeg mul näitas nagu seiswat,
Eht küll wanter wiledam.

Waevalt tõtanud ma tuppä,
Lendab wästu emake:
Sõnata ta kaelas olin
Nagu oksal õunake
Mõlemad me nuttime.

M. Petõfi järele.

Kass ja fand.

Kui ma alles karjas käisin,
 Jaanitule hagu raiisin
 Oma isa järwe sõrwal,
 Rena kase metsa tõrwal:
 Nägin mina noore kase,
 Sirge, õrna, üfildase
 Leppe seast pead pistwat,
 Haljast latwa üles tõstwat.
 Kase kallale ma tõtsin,
 Teda ladwast kiinni wõtsin,
 Tahtsin teda raiu maha, —
 Aga seisma pidin wähe.
 Kasekene, kaunikene,
 Noorekene, nõrgakene,
 Hakkas rääkma haledaste,
 Healt tõstma armsamaste:
 „Kulla karjapoiisikene!
 Noor weel olen ma ja peene,
 Ära tee mull' surmahäda,
 Kasuma mind, kallis, jäta!
 Olen weel ju wäga wäike,
 Las' mind kosuta weel päike!
 Las' mind latwa kõrgel' saata,
 Alla järwe pinnal' waata,
 Kuida kalad lasku lööwad,
 Saened lustil ladisewad!
 Las' mind waata seal mu nägu,
 Näha Sooja imetegu!
 Las' mind tuulil tuhiseda,
 Peenel wihmal wihiseda!
 Las' mind waata lilleilu,
 Wäsin rändjal' anda wilu!

Waata wainul külakarju,
 Tindel' palku peja warju!
 Eht ka jull' wõin kasuks olla;
 Eht sa tahad wahest tulla
 Minu lehtwa okste alla,
 Kui sind kurnab päitse pala“.

Mõnda kaseke mind palus,
 Suures surmahirmu walus.
 Ei ma wõinud olla kale,
 Minu peale tuli hale;
 Kasuma ma jätsin kase,
 Armsam sai mull' tema ase;
 Mäti ta all ma istisin,
 Mõnda lahet laulu tõstsin;
 Ajasi seal pajupilli,
 Noppisin ka mõnda killi;
 Nääksin tall' mu rõõmustusi,
 Kuulustasin kurwastusi.

Olin karjas ära käinud,
 Oli lapsepõli läinud,
 Käisin õitsel, iidõd ju tegin:
 Plust neidu ma siis nägin.
 Neidu mina armastasin,
 Armastuses rõõmustasin;
 Rõõnsin mitu korda sala
 Neinga see kase alla;
 Pühapäewa õhtupoolel
 Wiitstime ta warju hoolet.
 Mis seal armust awaldatud,
 On kõik kasefi kuulda saadud.

Siisku wõtma mind siis pandi,
 Pärast püssikandjaks anti:
 Pidin kodust kangel' tõndma,
 Wõeraid maid mõõda rändma.

Rask ja neiu meeles seisid,
Unes vaatamas mind käisid.

Kui ma kaua käinud olin,
Raugelt jälle kodu tulin,
Oli mehel' läinud neiu,
Unustatud endne peiu.
Külamees oli kase maha
Sala saagind metsa taha
Talwe ööl ja tuisuilmal,
Nägemata igal' filmal';
Kase ree peale köitnud,
Üle järwe ära sõitnud.

Siis ma kõndsin ühti metsa,
Istsin kase kannu otsa.
Istsin ükfinda jääs kaua —
Ja kui läbi tume haura
Imelikul mõtteaimul,
Baikfel mälestuse wainul
Endne aeg mull' ette toodi,
Endne põli ette loodi.

Kaua, kaua seal ma istsin,
Ja siis lauluhealt ma tõstsin.
Wõsu küll weel wastu kõlas,
Kaasik minu healest helas,
Aga kõla oli hale
Ja mu üle kurwa pale
Pisar filmast piiskus maha.
Kase latwe waitne kaha
Mõistis minu õhkamihi,
Nuttas aegu õnneliksi.

Kuule kudas heali elab
Vanemuise kandlist kõlab;
:: See on Gesti laul! ::
Kuule, kudas männik mühab,
Kudas jõgi jooksul kohab:
:: See on Gesti laul! ::

Waata, jää ja lumi walgub:
Päikse paistel läiki wilgub:
:: See on Gesti laul! ::
Waata põhja eha, koitu,
Wirmaliste leegi loitu:
:: See on Gesti laul! ::

Jgas kohas heali elab,
Heali helab, keeli kõlab:
:: See on Gesti laul! ::
Kui sul rõõmu, wend, siis tule,
Kui sul kurbtust, tule kuule:
:: See on Gesti laul! ::

Lend'ja oja lained
Lendwad kiireste,
Suure mere sülle
Rut'wad rahule.

Nõnda elu jõgi
Jookseb südames,
Armud läikjad laened
Tants'wad tema sees.

Sügam selge wesi
Lõttab tasafest,
Aga lained liikwad
Kuldsjest jampsidest.

Rahu ranna poole
Jõudjast jookseb ta,
Eht küll kõrbe tuuled
Wiitwad määsama.

Müüfema merde
Wiimaks lõpeb lend,
Loomulikud lained
Suretawad end.

Sing, oh ära enne
Püüa paisuta
Kuldsjet elujõge
Armumaluga.

Kõrgeft kaldast üle
Jõudjast jookseb ta,
Nendega siis pead
Sivmjaft mõitlema.

148.

Ma nägin noore rohu tärfamist
Ja oraksete õrna ärkamist,
Ma nägin halja aasa õitsumist, hülguft,
Tast läbi wulifewa oja selguft:
Ei nõnda armas olnud see,
Kui ema waade lapsele —
See kõige armsam paiste ilmas
On armu-waade ema filmas.

Ma nägin haljas rohus maasikaid
Ja noore lehe ehtes kaasikuid,
Ma nägin laanes pühalikku pilku,
Kuis päike kuldas äitse-wihma tilku:
Ei nõnda armas olnud see
Kui ema waade lapsele —
See kõige armsam paistus ilmas
On armu-waade ema filmas.

Ma nägin haljast kallast wette pilkuwat
Ja päikse walgust wette wätkumat,
Wees õitswa roheline kalda kaju,
Wee pinnal ime halja pildi uju:
Ei nõnda armas olnud see
Kui ema waade lapsele —
See kõige armsam paistus ilmas
On armu-waade ema filmas.

Ma nägin õitswa ruffi liikumist
Ja õitsme-tolmu pilwe liikumist,
Ma nägin päikest pilwe rinnalt waatwat
Ja hellalt sooja pillu nurmel saatwat:
Ei nõnda armas olnud see
Kui ema waade lapsele —
See kõige armsam paistus ilmas
On armu-waade ema filmas.

149.

Mäe peal ma üksi istin,
Linnusest waatfin ma;
Üks seal hülidis, teine hüppas,
Mõni punus pesa ka.

Kias õite seas ma seisin,
 Meilasti waatsin ma;
 Üks seal sumises, tõine umises,
 Mõni kudas karge ka.

Lepikusse mina läffin,
 Wainu linde waatsin ma,
 Üks seal lendas, tõine laulis,
 Kõik nad tegi'd iluga.

Ta siis tuleb armukene!
 Rõõmsast' näitan temal' ma
 Kende tegu naeratame,
 Ise rõõmsjad nõnda ka.

150.

Mu elu on laene,
 Mis kui oja wool
 Viigudes liigub,
 Kui tuhiseb tuul.

Kui waitseks jääb woolus
 Ja tuulte sõit,
 Ta magama uinub,
 Kallas annab tall' juud.

Ta magab siis rahul
 Woodis sinises
 Kui oleks ta kadund,
 Glab ometi weel.

Ta ilmamaa merest
 Üks tilgake on,
 Seepärastki päike
 Demas fujub end.

151.

Oitsepõisid, hõisagem
 Chapuna ilul!
 Lähetagem laulu laened,
 Laulu wiisi wiled'd wirud
 Wideniiku weerma!

Laulu laened lehwige
 Kauni küla poole!
 Lehwitage sala sõnu,
 Südamete soowitusi
 Küla nei'de kõrwu!

Laulu wirud, weerege
 Headel' taludelle!
 Mõnust puhku peremeestel,
 Magust puhku perenaestel,
 Sõfistage sala!

Kõla laul ka kartlikult
 Heldel' mõisa herral',
 Kulda - krooni prouakejel
 Ornast' õitswal preilikesjel!
 Onniist und neil' õhta!

Viigu, laul, ka lahkest
 Armsa haud'de poole!
 Mine haura muru alla,
 Haura rüppes' rahu kalla
 Endil' õitsepõistel!

Kõla laul nüüd waljuste
 Läbi laane, metsa!
 Laiali kõik tondid tõuka
 Saada soosse, paiska põrgu
 Laulu wastalised!

S. Rapp'ile tema 25 aastajets ametipühaks.

"Saagu walguš!" hüüdis Looja,
 Ilmamaa ja elutooja.
 Walguš sai, tõi noorta toitu,
 Haljendust ja uuta toitu,
 Uuta toitu ilmale,
 Onne iga hingele.

Rüll oli Gedenis siis ilu,
 Päitse paistet, puude wilu!
 Jõed jääs jookšid eluwett,
 Mättad jookšid kärjemett,
 Rüll seal elas haljendust,
 Palawust ja walgendust.

Saagu walguš! Sina hüüdsid,
 Kui sind omal' jaada püüdsid
 Suure-Jaani Gesti jugu,
 Parandama nende lugu.
 Kohe wälkus walgušus,
 Rohklema löi pimedus.

Aga pimeduse madu
 Gaffas nõudma ilma kadu:
 Audus wiha, teetis furja,
 Ajas Looja teod nurja,
 Maa peal' sai rõhuja,
 Ilm wõis jälle elada.

Sina hüüdsid, elu ärkas,
 Wabaduse wõsu tärkas:
 Rihelfond läks haljendama,
 Waimu wili walgendama.
 Rahwas teab, mis ijamaa,
 Aru saab, mis Sakala.

Aga pimeduse madu
 Wõrgutas su õigid radu:
 Legi sulle hädaohtu,
 Tahtis anda furmarohtu.
 Sa löid katki sõdemid,
 Wahwasti sa wõitlesid.

Wõitle, sõdija ja wahwas!
 Hüüab sulle Gesti rahwas.
 Hüüab sulle rõõmsalt: Jõudu!
 Soowib sulle lahketa sõudu.
 Hüüab rõõmu hommikul:
 „Tänu, weli, toome sull'!”

Siit su sõbrad Smajõelt
 Hüüdwad haljalt Taaramäelt:
 „Elagu me kallis Rappi!
 Gesti jugu tõttab appi,
 Hõiskab: „„Ela, ela sa,
 Rapp'i jugu otsata!””

Juhataja.

I. Keisri laulud.

	Lehek.
1. Sumal, keisrit kaitse ja	1
2. Kiitus sull', kõrgus sull', keiser ja	1
3. Müüd kõla kõwaste	2
4. Wabadus, oh wabadus ja	3

II. Isamaa laulud.

5. Kas tunned maad, mis Peipsi rannast	5
6. Kadunud lumi ja räitsak ja rahe	6
7. Minge üles mägedelle	7
8. Minu isa ütles mulle	8
9. Mu kodune tare, sind teretan ma	9
10. Oh kodumägi waitne paif	10
11. Oh Wiljandi, oh Wiljandi	10
12. Päike hakkab paistma	11
13. Priius, priius, püha priius	12
14. Priius, sulle tahan laulda	14
15. Saagu priius! Seldi üksford	15
16. Sa wana, ja priiste, mu põline maa	16
17. Waigistage kõne kõmu	16
18. Wändra jõe haljal kaldal	17

III. Looduse laulud.

	Lehek.
19. Ei nüüd nurmed õhka enam	19
20. Ellerheinad õitswad orus	20
21. Õdiska, laul, maailma loojal, ...	21
22. Riigu, liigu, mu paadise	21
23. Rõõta, õhtulanu mõnu	22
24. Kui hakkab juuri tulemaie	22
25. Kus puude oksad kiikwad	23
26. Laske laulud ladusaste	24
27. Laske, wennad laulukõla	25
28. Piiri lõõri lõõkene	26
29. Looja lahke linnukene	26
30. Magus kewadine õhk	27
31. Metsas, metsas, oh mis ilus	28
32. Mis on ilusam.	29
33. Nüüd hele heina-aeg on käes	30
34. Nüüd kena kewade on kätte jõudnud	30
35. Nüüd on meie lepi lehtis	31
36. Nüüd waata, kuhu tahad	32
37. Oh mis ilus, armas	32
38. Oh mis ilus metsas kõndida	33
39. Oh mis ilus on nüüd waata	34
40. Oh tere tuhat korda ja	34
41. Õhtu eha imeline	35
42. Dõ ju kätte jõuab	36
43. Päikese palawus	37
44. Piiri pääri pääjukene	38
45. Tere, kuldne koidu kuma	38
46. Tähed sirades paistawad	40
47. Waata, mis paistus sealt Peipsi piirelt	40
48. Waike õhtu! Sind ei hõõga	41

IV. Armastuse laulud.

49. Madu ütleb Koidulähel'	42
--------------------------------------	----

Lehek.

50. All halja oru taluska	43
51. Anna istus afna all	44
52. Ann Dru talu tütar	46
53. Armas, hea ja helde Ellu	47
54. Armus on mul metja miuna	47
55. Õhk küll oled ja must kangel	48
56. Ei siit talust ma ei lähe	49
57. Ei taewa alla, ei wäljadella	50
58. Emajõe laineid mõõda	50
59. Heinamaad ehk nüüd jaanilill	51
60. Igas kohas, kus ma olen	51
61. Isatader pöejastikus	53
62. Juba kui ma karjas käisin	54
63. Jüri sõitis kõrwi jelsas	55
64. Ka mina tahan üht kaajakest	56
65. Kadastik kade wõja	57
66. Kaugela on minu kaasa	58
67. Kaugelt sinu afna alla	59
68. Kui kallist kodust läksin	60
69. Kui ma wara üles ärgan	61
70. Kui metjast hüüdis: „Kuffu!“	61
71. Kui päewa mina tõõd teen	62
72. Kuule mu palwet, mu piigake	63
73. Kuulge, kulla õed, mu häda	63
74. Laanel oma linnukene	64
75. Laksid metja perenaine	65
76. Lõõ lustil lendes laulab	65
77. Lumi on ju ära suland	66
78. Maa ja taewa ma	67
79. Maga rahul, minu Mari	68
80. Ma nägin orus lillekest	69
81. Mina oleks jooksew jõgi	70
82. Mine fina, kuhu tahad	71
83. Mühisewa mere ääres	72
84. Need olid mul õndsamad ajad	72

	Lehek.
85. Neiu ennist õõsi nägin	73
86. Neiu puna juukene	74
87. Neiu, täna õhtu jala	75
88. Oh ära nuta, neiuks	75
89. Oh neiuks neorukene	76
90. Oh neiuks, su pelgisi pilt	77
91. Öhtu õhud jõudwad jala	78
92. Hitse aeg on ära lennand	80
93. Hilme aeg on kätte jõudnud	80
94. Hitsepois on rõõmus mees	81
95. Pääsuke, oh pääsuke	82
96. Paradiisi rikka rohul	84
97. Saaniga sõitsin ma sõinal	85
98. Seal sõidab wile postiwanker	86
99. Suweõhtu eha ajal	87
100. Talutütar tuwike	88
101. Tüa taga na õied	88
102. Tule ju ja kodu, kallid kangelad maalt	89
103. Üksinda armastan	90
104. Waat oru sees weski	91

V. Leina laulud.

105. Hõisa pois, ja wõta naene	92
106. Istun kuulsas Leipski linnas	93
107. Istun laua ääres	94
108. Kewadine ilu õitses	94
109. Kewadise õhtu ilul	95
110. Kui ma kallist isa talu	96
111. Kurb siin kangel on mu süda, meel	97
112. Laulis, laulis linnukene	98
113. Mäelt tähtis taewast waatab	99
114. Miks nii mures minu süda	99
115. Mina seisan mäe otjas	100
116. Mina waene leske naene	101

	Lehek.
117. Minu isa aias kaswis	102
118. Oh ma waene	103
119. Oh mu hella heidekene	103
120. Öhtul istun ainuüksi	104
121. Oli kaas mul tullesjagi	105
122. Siin ma istu, sin ma ike	106
123. Üle eha ilu sirab	107

VI. Karjase laulud.

124. Hooljast wara hommiku	108
125. Kallis karjalapse põli	109
126. Kena kesa nime keskel	110
127. Magus Mai on jälle tulnud	111
128. Ma olen karjapoisike	112
129. Siin on rikas rohumaa	113
130. Üles, üles! hüüab õõpik	114

VII. Goldatite laulud.

131. Bulgaria õitswas orus	115
132. Koidu heli	116
133. Kui keiser kutsus sõtta	116
134. Laske lipud lehwitada	117
135. Mul oli üks hea sõber	118
136. Nüüd lahkun ära isamaalt	119
137. Nüüd ma lähen wõõral' maale	121
138. Täna siin weel oleme	122

VIII. Mõnesugused laulud.

139. Ära murdu, muretse	123
140. „Argate!“ Sa hüüdsid wahwast	124
141. Hella welle, elage	125
142. Hellad willed astkem kofku	125

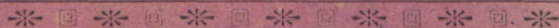
	Lehek.
143. Kaenlas püis, loer tõrwas	126
144. Kaugelt reisilt koju poole	127
145. Kui ma alles karjas käisin	128
146. Kuule kuidas heali helab	131
147. Lend'ja oja lained	131
148. Ma nägin noore rohu tärkamist	132
149. Mäe peal ma üksi istsin	133
150. Mu elu on laene	134
151. Ditsipoisid hõisakem	135
152. „Saagu walguš!“ hüüdis Looja	136

Trükiwead:

Lehek. 15 2 rida alt piina, täsu, loe: piina täsu,
 „ 16 3 „ ülewalt oles „ oles

Бинд 40 коп.

